

CLUB NÀUTIC
DE SITGES
40 ANIVERSARI

Vora la mar

CLUB NÀUTIC DE SITGES

40 ANIVERSARI

Vora la mar

Publicació commemorativa dels 40 anys
del Club Nàutic de Sitges, 1967 - 2007

Foto: Albert Gironés

Sumari

Salutacions

- 6 / QUARANTA ANYS DEL CLUB NÀUTIC DE SITGES / *Jordi Baijet i Vidal*
- 7 / FELICITAR-VOS PER AQUESTS PRIMERS 40 ANYS / *Segimon Obradors*
- 8 / UN SOMNI FET REALITAT / *Jaume Rogé Vilaseca*
- 9 / PRÒLEG / *Sergi Osete Vidal*

Capítol 1
QUARANTA ANYS HISSANT VELES

- 12 / L'ESTIU DEL 66, UNS INICIS MOLT HUMILS
- 14 / 1967 - 1976, TEMPS DIFÍCILS PLENS D'IL·LUSIÓ
- 32 / 1977 - 1993, EL LLARG CAMÍ CAP A LA CONSOLIDACIÓ
- 50 / 1994 - 2007, LA CONSCIÈNCIA NÀUTICA DE LA VILA

Capítol 2
L'ESCOLA DE VELA, FÀBRICA DE SOMNIS

74 /

Capítol 3
ELS PRESIDENTS I LES SEVES JUNTES

94 /

Capítol 4
PALMARÈS ESPORTIU

104 /

QUARANTA ANYS DEL CLUB NÀUTIC DE SITGES

El 21 de març de 1967 un grup de navegants que es reunien a la platja de la Fragata, van decidir crear una associació que promocionés els esports nàutics a Sitges. Sota la presidència de Josep Maria Matas, des dels seus inicis van treballar per acostar el món de la vela i de les regates a la vida del poble, promocionant els esports nàutics i obrint Sitges al mar.

Quatre dècades després, l'entitat s'ha consolidat en la vida associativa i esportiva de Sitges. La seva Escola de Vela ha esdevingut una de les més actives de Catalunya, capdavantera en la pràctica de la vela escolar, oferint cursos de tots els nivells, lloguer d'embarcacions i esplais d'estiu per a nens i nenes.

A més de la seva consolidació com a entitat esportiva activa amb l'organització de campionats a nivell local, autonòmic i estatal, el Club Nàutic de Sitges destaca en l'àmbit de la competició amb regatistes del nivell d'Oriol Castellà, Xavier Roca, Oriol Mahiques, Iván García o David Rogé, entre d'altres, en les modalitats de patí de vela i de catamarà.

El llibre que teniu a les vostres mans és només un reflex de la feina feta per les diverses generacions de socis, sòcies, amics i amigues que han treballat amb il·lusió perquè l'entitat hagi arribat fins on és avui i perquè, per molts anys més, continuï sent un dels col·lectius esportius més importants i més emblemàtics de Sitges i de Catalunya.

Com a alcalde de Sitges, vull felicitar a tots els amics i a totes les amigues del Club Nàutic de Sitges pel seu quarantè aniversari, animant-los a continuar participant activament en la vida esportiva de la vila i desitjant-los sort i èxits per a la propera temporada.

Jordi Baijet i Vidal
Alcalde de Sitges

FELICITAR-VOS PER AQUESTS PRIMERS 40 ANYS

Parlar de la vela a Catalunya sense tenir en compte la història del Club Nàutic Sitges, és molt difícil de conciliar. Aquest llibre ho demostra.

No és gens fàcil repassar l'evolució de la vela catalana sense trobar grans regatistes i amants del mar, de la cultura nàutica i de la navegació, vinculats al Club Nàutic Sitges. Jo, en particular, com a patinaire, encara tinc més motius per certificar aquesta realitat. El vostre club és capdavanter d'una de les disciplines de la vela, el patí de vela, i això fa que m'hi senti molt unit sentimentalment. Amb el patí de vela, una embarcació esportiva genuïnament catalana, heu fet que les platges d'aquest litoral siguin un planter emblemàtic d'aquesta disciplina. També com a president de la Federació Catalana de Vela, he estat testimoni i he viscut de forma molt directa els vostres anhels, esforços i il·lusions per fer de la vela un esport obert i atractiu, fomentant-la i divulgant-la en tot moment, i sobretot, amb entusiasme. És per totes aquestes raons que em vull afegir a la celebració del vostre aniversari.

L'estima personal que tinc cap al vostre club és immensa, ja que, a banda dels nombrosos amics i d'antics companys de regates a través del patí de vela, també valoro la vostra peculiaritat de ser un club de platja. És aquesta condició el que fa que tothom tingui la certesa que sou un club actiu, dinàmic i que responeu perfectament al criteri segons el qual els clubs nàutics han de ser autèntiques plataformes on els ciutadans puguin accedir al mar i gaudir dels esports nàutics, especialment de la vela, en tota la seva llibertat.

No vull desaprofitar aquesta oportunitat per felicitar-vos per aquests primers 40 anys i per desitjar-vos que siguin, tot just, els primers 40 anys de la vostra futura història en l'esport de la vela, per continuar sent una referència de l'esport a Catalunya.

Segimon Obradors i Castellet
President de la Federació Catalana de Vela

UN SOMNI FET REALITAT

És motiu d'orgull personal presentar a tots els sitgetans i sitgetanes aquest recull històric en forma de llibre sobre els quaranta anys de vida del Club Nàutic de Sitges.

La celebració d'aquesta efemèride ens ha fet viure uns mesos plens d'emoció, treball incansable i descobriments. Hem pogut recuperar la memòria històrica de l'entitat per tal de conèixer i escoltar de ben a prop el testimoniatge dels fundadors, treballadors, monitors i socis que han lluitat per la pervivència del club a la nostra vila. Sense totes aquelles persones que, en el passat, hi van col·laborar desinteressadament i aquelles altres que, avui en dia, defensen els valors positius de la vela, no tindríem pas un dels millors exemples d'esportivitat, professionalitat i diversió que representa el Club Nàutic de Sitges.

Aquests últims sis anys, en què he tingut el plaer de presidir la junta directiva, gràcies a la confiança dipositada per la massa social, m'han aportat una il·lusió renovada en veure com els petits mariners de la vila feien els seus primers passos al món de la vela, o quan els experimentats regatistes de l'entitat s'alçaven amb una altra victòria en els principals campionats del país. El nostre club es caracteritza pel foment de l'amor a la mar, l'esperit esportiu, l'ambient familiar, el respecte i la bona convivència entre tots els que integrem el poble de Sitges.

Hem realitzat molts actes i trobades socials, regates i desplaçaments esportius. I ho hem fet sempre en equip, com una gran comunitat que posa un èmfasi especial en l'amistat i les bones maneres que caracteritzen a tots els socis i sòcies de l'entitat. La celebració d'aquest aniversari és només l'inici d'una nova etapa, en què encarem el futur amb una perspectiva prometedora. I ho volem fer honorant els nostres antecessors, que amb molta empena van construir aquest somni del qual hem pogut gaudir tots plegats.

Finalment, cal esmentar que aquest escrit que llegireu tot seguit és la vostra història, ja que el Club Nàutic de Sitges és una entitat esportiva arrelada a Sitges, que ha compartit i viscut moltes coses amb la seva població, a la qual ens sentim molt orgullosos de pertànyer.

Jaume Rogé i Vilaseca

President del Club Nàutic de Sitges (2001 - 2007)

PRÒLEG

Tot va començar fa quaranta anys, quan tres sitgetans van fundar un club nàutic al moll de pescadors de la platja de la Fragata amb només quatre pals, quatre fustes, dues embarcacions i molta il·lusió. Després d'anys de lluita i anys de somnis, aquella entitat que disposava d'uns mitjans tan fràgils ha evolucionat fins a convertir-se en allò que és avui, un club professional i organitzat.

Fa trenta anys, ben pocs haurien imaginat que el Club Nàutic de Sitges, aleshores una entitat petita i local, assoliria els notables èxits esportius que l'han donat a conèixer més enllà del poble, esdevenint un referent de l'esport a tot Catalunya. Aquells joves que fa quaranta anys es passaven hores i hores a la caseta de fusta o bé corrent per la platja tot contemplant les embarcacions, són ara els mateixos que engresquen els seus fills a participar en les activitats esportives, o que gaudeixen de la mar navegant en les seves barques. Sitges necessita una consciència nàutica que ajudi a aprofundir i recuperar les seves arrels marineres. És un poble que ha de viure amb amor la seva relació amb la mar Mediterrània, i el Club Nàutic de Sitges contribueix de forma decisiva a assolir aquest objectiu.

És per això que hem dut a terme aquest projecte, per donar a conèixer la història d'aquests quaranta anys. Han estat moltes hores de redacció, documentació i de converses afables i divertides amb més de trenta persones vinculades al club. La recerca per la història del Club Nàutic de Sitges ha estat apassionant. El resultat és aquest llibre, que permetrà preservar la memòria col·lectiva de la nostra entitat. La intenció d'aquesta publicació és, doncs, divulgar la feina dels nostres predecessors al capdavant d'un projecte ambiciós i ple d'aventures.

Finalment, caldria recordar algunes persones que ja no es troben entre nosaltres i que han ajudat a consolidar el club com a referent de la nàutica del país. Gràcies a persones com José Antonio Campillo, Josep Maria Matas Barceló, Manel Carbonell, Eduard Rodrigo, Gerardo Carrera o Albert Mahiques, entre d'altres, el Club Nàutic de Sitges ha arribat a bon port i podem celebrar el seu quarantè aniversari.

Sergi Osete Vidal

Sitges, agost 2007 - gener 2008

23 Julio 1967

Capítol 1

QUARANTA ANYS HISSANT VELES

L'ESTIU DEL 66, UNS INICIS MOLT HUMILS

Els inicis del Club Nàutic de Sitges són desconeguts per la majoria de la societat local. L'activitat a la mar de Sitges per part dels fundadors del club s'havia iniciat l'estiu de l'any 1966. José Antonio Campillo, Genís Muntané i Antoni Corella somiaven crear una entitat orientada a la pràctica esportiva. Tots tres eren de Sitges i cadascú provenia d'un camp professional diferent. Antoni Corella, conegut amb el sobrenom de "Capitán Corella" era sotsdirector de la sucursal bancària de "La Caixa" i navegava amb un *snipe* de fusta. Campillo era fuster, molt amic de Corella i, tot i que no era un gran aficionat a la mar, la seva habilitat en treballs diversos i el seu entusiasme suplien les seves mancances en temes nàutics. Genís Muntané era conservador del Museu Maricel i patró d'una embarcació pesquera. Era el contacte amb els primers veïns del naixent Nàutic:

la comunitat marinera de l'antic moll pesquer, al costat de la platja de La Fragata.

Amb la creació d'un club nàutic, els tres amics pretenien, d'una banda, potenciar l'ús de les activitats nàutiques al poble i, d'altra banda, esdevenir un punt de trobada dels primers turistes, la majoria dels quals eren barcelonins que es desplaçaven a Sitges amb el seu cotxe i la seva llanxa motora. Antoni Corella sempre afirmava que "una població turística ha de tenir un lloc de recepció".

A l'inici d'aquesta empresa, l'Ajuntament de José Antonio Martínez Sardà no els va posar cap impediment. Amb quatre rul·los inflables i un tendal més propi d'un bar de platja, Campillo va muntar una petita barraca i ja van contractar el primer treballador, en Toni Juhé. D'aquesta manera, va donar-se per iniciat el camí de l'entitat cap el món nàutic. A finals de l'estiu de l'any 1966, s'hi va incorporar un segon treballador, en Juan Arcas. Al mateix temps, van enviar circulars a les principals entitats del poble per poder captar persones influents interessades a col·laborar en la fundació oficial del club, cosa que suposava redactar uns estatuts

oficials i crear una junta directiva. Aleshores, ningú no era encara conscient que l'alcaldia estava interessada en un club nàutic, ja que volia promoure la construcció d'un port esportiu a sota mateix de l'església parroquial. L'entitat es convertiria, doncs, en la punta de llança de l'inici, al cap d'un any, d'una campanya per aconseguir el suport popular per tal de construir un port esportiu al Baluard.

La tardor de l'any 1966, les instal·lacions del club van quedar mig desertes a causa de la marxa dels turistes. Van tenir lloc diverses reunions per acordar els principis fundacionals del club. La majoria de trobades es van fer a l'Hotel Subur i al Café Bar Roy, propietat del que seria el primer president del Nàutic, Josep Maria Matas Barceló. Els tres fundadors estaven convençuts que Matas Barceló, home de negocis de reconegut prestigi i amb una personalitat seriosa, era el més adient per al càrrec. Amb més d'una quinzena de persones interessades en el club, va arribar l'any 1967, una data que quedarà en el record dels pioners de l'entitat: fundació oficial, primeres regates, socis i, també, primeres tensions.

1967-1976, TEMPS DIFÍCILS PLENS D'IL·LUSIÓ

“En Sitges a 21 de marzo de 1967 en el Salón de Actos del Casino Prado Suburensense, cedido al efecto, siendo las 23 horas, se reunen los señores [...] con el fin de tratar la constitución de un club náutico”. Amb aquestes cerimonioses paraules, comença l’acta que dóna fe del naixement oficial de l’entitat. La nit del 21 de març de 1967, divuit persones van assistir a la reunió que faria realitat allò que, fins aleshores, només havia estat una idea esbojarrada però engrescadora: crear un club nàutic esportiu.

Va nomenar-se la primera junta directiva presidida per Josep Maria Matas i Barceló, van aprovar-se els estatuts i es va establir com a local social el del carrer Espanya, núm. 1, de Sitges. Els primers socis es van inscriure en folis de paper, on ja constava el símbol del club: una

bandera marinera amb dues àncores, el sol i la mar. L’autor va ser Àngel Miguelsanz Arnalot, soci fundador que va rebre el carnet núm. 1. Miguelsanz havia fet diverses versions del símbol, utilitzant colors negres, grocs i vermells, però finalment es va optar pels colors negre, blanc i diverses tonalitats de blau. A les dotze tocadetes, quan va finalitzar la trobada, el Club Nàutic de Sitges ja estava oficialment constituït.

El 8 de juny del mateix any, es va enviar a nombrosos sitgetans una carta amb la intenció de captar socis. En aquesta missiva es remarcava el fet que Sitges vivia d’esquena al mar i s’assenyalava, com a principal objectiu del nou club, el foment dels esports nàutics, *“especialmente la vela, la motonáutica, el esquí náutico y la natación”*. Les persones que responguessin a la convocatòria abans del 31 de juliol, es convertirien en socis fundadors aportant una quota mensual de 50 pessetes, una entrada de 500 pessetes a fons perdut i 4.500 pessetes per pagar les futures instal·lacions. Els primers cent vint-i-cinc valents que van arriscar-se pel club van mantenir el seu número de carnet de soci de manera vitalícia. La fundació del Nàutic també es va donar a conèixer mitjançant notes de premsa envia-

des als principals diaris del país com *La Vanguardia Española*, *El Noticiero Universal*, *Tele-Exprés*, *El Mundo Deportivo* i també al setmanari local *L’Eco de Sitges*.

Finalment, el 16 de juliol de 1967 es va inaugurar el primer local esportiu al costat de l’espigó de Llevant. Aquell dia, se celebrava la processó en honor de la Verge del Carme i, aprofitant l’avinentsa, desenes de persones es van concentrar a la platja de la Fragata, on les autoritats religioses van beneir la “caseta de fusta”. La processó marítima va ser un èxit, hi van participar unes quaranta embarcacions. Les humils i precàries instal·lacions del Nàutic van acollir un gran nombre de persones entusiasmades amb aquesta nova etapa. Eren dies en què la felicitat semblava que no desapareixeria mai: les tertúlies dels pescadors, els socis prenent la fresca a la tarda tot mirant el mar sitgetà...

PRIMERES REGATES, CANVIS I TENSIONS

Aquells primers anys, la vida social de l'entitat era molt intensa, en bona mesura a causa dels pescadors que encara avaraven les seves embarcacions al costat del Nàutic. El club, que havia nascut amb la clara intenció de participar en competicions de vela, va celebrar la primera regata social el 27 d'agost de 1967, amb motiu de la Festa Major de Sitges. A les onze del matí, el primer treballador i contramestre del club, Toni Juhé, va fer la tradicional encesa de tres coets que assenyalaven l'inici de la regata, tot i tenir mar calma i poc vent. Hi participaven les classes 420, *Vaurien*, *Snipe*, *Dinguys*, *Grumete* i *Sailfish*.

L'anècdota de la jornada la va protagonitzar l'única embarcació de la classe *Sailfish*, que, curiosament, portava el nom de "Desgrasiao", i va naufragar.

En aquells temps, al poble encara no hi havia un especial interès en aquesta pràctica esportiva, i és per això que s'intentava captar aficionats entre els visitants forasters. Fins i tot s'havia avançat la data de la regata d'agost per poder comptar amb la participació de turistes

francesos, tal i com consta en la nota de premsa del 3 de setembre publicada a *l'Eco de Sitges* per Antoni Corella sota el pseudònim de "Migjorn".

Aquesta primera temporada, va finalitzar amb la participació a la primera regata "Fiestas de la Vendimia", organitzada pel Club de Mar de Sitges, i amb la celebració del "Premio Santa Tecla", a les aigües del club.

Era una primera etapa on cada activitat se seguia amb entusiasme, des de les sortides a navegar fins als aplecs; de tots els actes, se'n recorden anècdotes ben curioses. En una de les primeres regates, la manca de vent va obligar a anul·lar la competició, malgrat que tots els *vauriens* eren a la mateixa línia de sortida. En una nota informativa escrita per Antoni Corella i penjada al tauler d'avisos, s'hi deia: "Por incomparecencia del Sr. Eolo (déu mitològic del vent) quedan suprimidas las regatas". Moments després, va arribar un navegant carregat amb la bossa i les veles que, quan va llegir l'avís, va exclamar: "*El Sr. Eolo? Qui és aquest maricón?*" També queda en el record el primer esmorzar de germanor del 13 de juliol de 1967 a Calaforn, amb musclos, allioli i carn a la brasa, per un preu mòdic de 100 pessetes.

Els últims mesos d'aquell any es van presentar agitats. L'alcalde, José Antonio Martínez Sardà, va insinuar que seria convenient que s'integressin al Nàutic alguns barcelonins que tenien segona residència a Sitges, persones influents amb bones relacions polítiques i econòmiques que podrien facilitar el desenvolupament d'un port esportiu al Baluard, davant de l'església, el Cau Ferrat i el Palau Maricel. Segons Antoni Corella, aquest va ser el motiu pel qual Josep Maria Matas va renunciar al càrrec de president, la qual cosa va donar pas a la formació d'una junta mixta entre barcelonins i sitgetans. Aquesta nova direcció va estar presidida per Pere Baret, vicepresident del Barça en aquell temps, que va acceptar el càrrec després de parlar amb el mateix alcalde i els socis del Nàutic. El 2 de desembre es va oficialitzar la junta de Baret amb la inclusió de persones de renom com Víctor Sen, advocat de prestigi, o Antoni Muntayola, catedràtic de Dret Administratiu, entre d'altres. Mentre Baret i l'alcalde lluitaven pel projecte del port esportiu, la resta es dedicaven a desenvolupar la part esportiva del club.

El 21 de gener de 1968, va tenir lloc la primera de les regates de creuers entre Barcelona i Sitges, una compe-

tició amb continuïtat en anys posteriors. Les dimensions d'aquestes embarcacions varen impossibilitar que atracessin a les aigües del Nàutic. Aquest fet va propiciar que molts dels participants viatgessin al port de Vilanova i la Geltrú o tornessin a Barcelona. Tot i això, el repartiment de premis al Saló d'Or del Palau Maricel es va convertir en un dels primers actes de prestigi que va viure l'entitat.

El juny del 1968 també es van acabar les obres de la nova caseta de fusta. Aquestes instal·lacions substituïen la barraqueta que Campillo havia construït ja feia més d'un any i que s'havia negat a refer per qüestions ètiques, ja que formava part de la junta directiva. L'edificació es va encarregar a la fusteria Roura, dirigida per Joan Marçal. La nova caseta de fusta va suposar pel club poder gaudir d'unes noves instal·lacions de 44 metres quadrats on establir el local social i on s'ubicaria una secretaria, el magatzem i on també s'iniciaria el servei de bar i restaurant.

L'estiu del 1968 es va adquirir un dels emblemes representatius del club i que encara avui molta gent recorda: el vaixell "Ciutat de Mallorca", de vuit me-

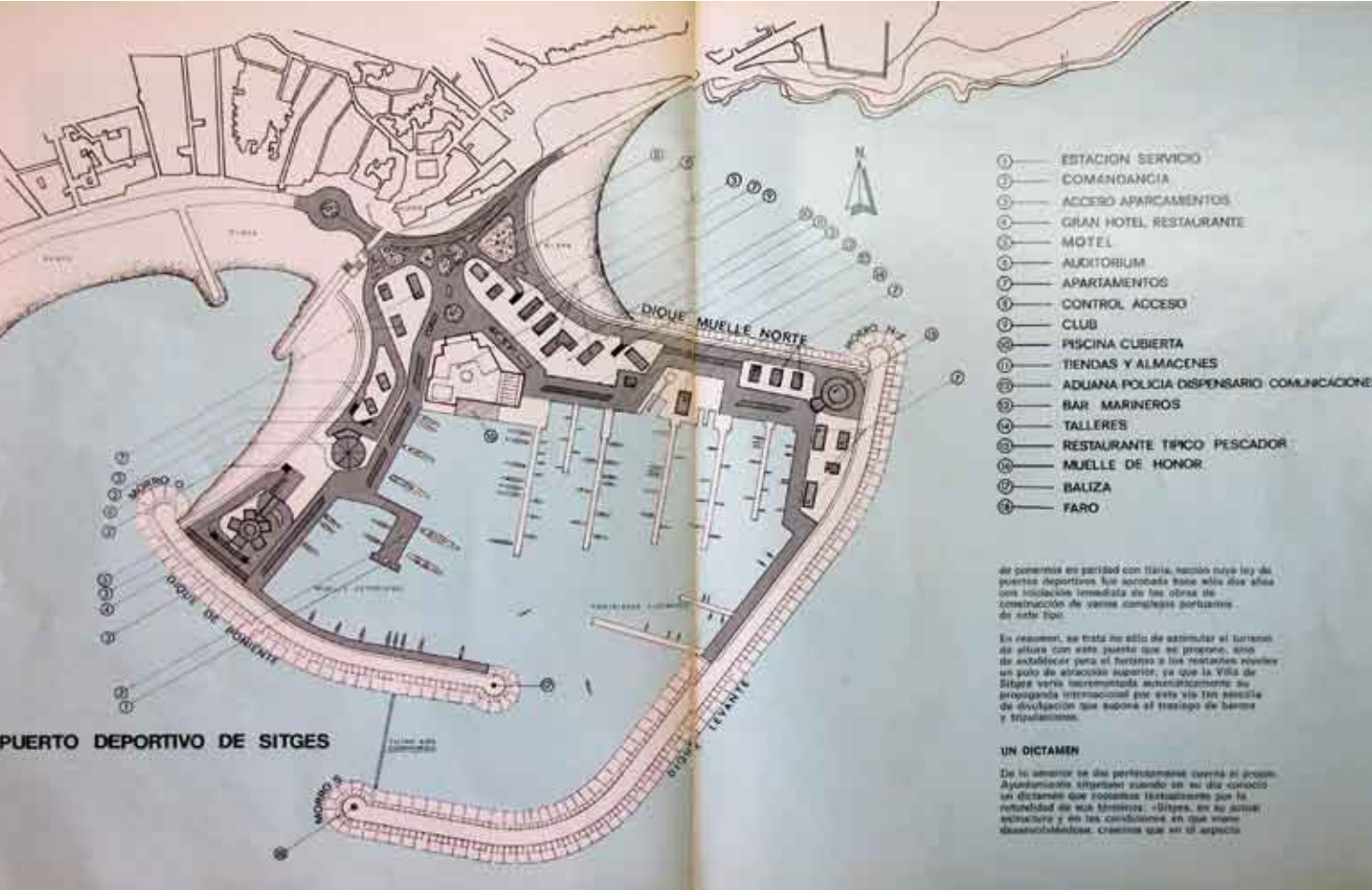

tres d'eslora, adquirit per realitzar les funcions de dragatge a la platja de La Fragata. Els tres fundadors del club, Campillo, Muntané i Corella, havien comprat una bomba de dragatge de segona mà a Vilanova i la Geltrú per instal·lar-la a l'embarcació, de manera que es pogués aspirar la sorra i expulsar-la a l'altra banda de l'espigó de Llevant. Així és com es va començar a formar l'anomenat *puertecito*. Aquesta precària infraestructura permetria que moltes llanxes motores i embarcacions poguessin estacionar davant del Nàutic. Per ajudar a la formació del petit port, una bona part dels socis hi van instal·lar els panells de ciment i els puntals de ferro que formarien la paret.

Aquell estiu, hi va haver molt moviment al club. S'hi van comptar cent-cinc llanxes motores, *Vauriens*, 420, 470 i van passar per l'entitat un gran nombre de socis, turistes i pescadors. A més, hi havia l'activitat pròpia de les regates, que se celebraven des del mes de juny fins ben entrat el setembre.

Al cap d'un temps, començarien les tensions internes. El projecte del port iniciat per l'alcalde i pel president del club no tenia suport unitari per part dels socis.

Aquestes discrepàncies provocarien que l'11 d'octubre de 1969 es renovés la junta presidida per Baret. Les dimissions amb més ressò van ser les de dos dels tres fundadors: José Antonio Campillo i Antoni Corella. El tercer fundador, Genís Muntané, va continuar per intentar evitar el que considerava un "*atemptat al litoral sitgetà*". El projecte del port va esdevenir causa de tensions al club i va generar un debat a la població.

**“El Puerto Deportivo de Sitges:
UN INÉDITO Y PODEROSO BRAZO HACIA EUROPA”**

Aquest era el títol de la portada del fulletó promocional del port esportiu “Maricel”, anomenat així per la seva situació davant del Palau Maricel.

Segons explica un dels seus defensors, Pere Baret, el projecte volia *“beneficiar el poble de Sitges i donar-li una importància i un turisme de nivell com en els ports de Niça i Cannes”*. Els promotors del complex, l’empresa Europort, van encarregar un estudi sobre la millor ubicació. Els experts van dictaminar que la localització idònia era la zona marítima propera al Racó de la Calma, tant per la seva proximitat al centre urbà de Sitges com per la potencial connexió amb la carretera del Garraf a través d’un nou Passeig de la Ribera que hauria de travessar la platja de Sant Sebastià des de la Fragata. El port guanyaria onze hectàrees al mar i tindria una capacitat de nou-cents amarratges per a embarcacions d’entre set i cinquanta metres d’eslora. El complex turístic previst al voltant del port era de grans dimensions: setanta-vuit locals comercials (amb una estètica semblant als del port francès de Saint-Tropez), mil sis-

centes places d’aparcament i quatre-centes trenta-dues edificacions de dos pisos amb apartaments i magatzem a la planta baixa per guardar el material nàutic. A més, es plantejava també un hotel, un restaurant i el nou local social del club Nàutic, que estava previst traslladar a les noves instal·lacions.

Amb aquest projecte, el promotors pretenien generar un turisme de luxe. Fins i tot s’havia plantejat que la carretera del Garraf connectés amb l’aeroport del Prat mitjançant l’edificació sobre el mar de ponts de doble sentit, una opció que, segons Baret, era *“menys costosa econòmicament i amb més atractiu estètic que el traçat existent”*.

Aquest projecte, amb un pressupost de cent cinquanta-dos milions de pessetes va rebre moltes crítiques: la Confraria de Pescadors s’hi va posicionar en contra per considerar que era una maniobra dels barcelonins residents al Terramar per poder gaudir d’un espai exclusiu a Sitges, els botiguers veien perillar els seus negocis, Miquel Utrillo feia una crida per salvar el paisatge urbà de Sitges... El sentiment generalitzat de la població era de rebuig a aquest gran complex es-

portiu. La classe política també s’hi va oposar. Alguns articles d’opinió d’alguns diaris de Madrid i Barcelona consideraven que el futur port constituïa un delictede mediambiental, ja que feia desaparèixer les platjes de la Fragata i de Sant Sebastià, alhora que perjudicava la façana marítima de Sitges. Paral·lelament al conflicte, els promotors continuaven presentant el projecte, fins i tot davant Franco al palau del Pardo, i seguien buscant inversors i futurs clients.

Finalment, el 6 de desembre de 1969, Baret va dimitir. L’altre gran avalador del projecte, l’alcalde Martínez Sardà, va canviar radicalment de discurs en veure que perillava la seva posició al capdavant de l’Ajuntament de Sitges. Mentrestant, la llarga llista d’entitats en contra del projecte creixia: Diputació de Barcelona, Foment del Turisme, Casino Prado Suburense, Societat Recreativa El Retiro, sindicats, confraria de pescadors de Sitges i veïns de la platja de Sant Sebastià.

Era un final previsible, i més tenint en compte que el projecte del Port d’Aiguadolç s’estava guanyant a poc a poc el recolzament popular, gràcies, en part, a la visió positiva que en donava la premsa.

EL NAIXEMENT DE LES COPES D’OR I PRIMERS PROBLEMES ECONÒMICS

Passat el vendaval polític provocat pel projecte de port esportiu, la junta temporal que encapçalava Teodoro Cañeque, que aleshores era el propietari dels concessionaris Renault a Barcelona, buscava pal·liar la mala imatge que els conflictes sobre el port havien donat al Nàutic. Els problemes econòmics continuaven i les bones relacions que, fins aquell moment, s’havien mantingut amb l’Ajuntament de Sitges, s’havien trencat. L’alcalde Martínez Sardà havia perdut l’interès per l’entitat i semblava preferir la seva desaparició. Malgrat tot, no podia fer-hi res, perquè el territori sobre el qual estava edificat el club no era de competència municipal.

Aquestes tensions van canviar temporalment amb l’organització de les primeres regates internacionals organitzades pel club. Les anomenades “*I Regatas Internacionales de Sitges*, Copas de oro del Ilustrísimo Ayuntamiento”, se celebrarien els dies 1, 2 i 3 de maig de 1970 i puntuarien en els respectius campionats del món de les classes més populars de l’època: *Vaurien*, 470 420.

La dimensió internacional de les regates va interessar especialment l’Ajuntament, que va concedir ajuts per fabricar els trofeus: àmfores d’or pur per als primers classificats de cada classe. Per compensar l’ajuda econòmica del club, les copes havien de portar el nom del “*Ilustrísimo Ayuntamiento*” i deixar constància que un dels principals impulsors era l’entitat municipal.

A partir del 30 d’abril del 1970 van arribar els navegants i, durant uns dies, Sitges es va convertir en punt de reunió de vuitanta-set embarcacions i cent setanta-quatre aficionats a la nàutica. El premi, l’àmfora d’or pur, havia estat un element prou atractiu per suscitar l’interès de molts navegants. Els organitzadors van buscar el recolzament de nombrosos patrocinadors entre els comerciants i hotelers de Sitges. Els hotels Luna, Platja d’Or, Arcadia i Terramar van allotjar gratuïtament els participants, mentre que la urbanització Aiguadolç i la discoteca Pacha van organitzar festes nocturnes. En anys posteriors, s’hi afegirien altres hotels, com ara el Calípolis.

En els tres dies que va durar la competició, van tenir lloc quatre proves, essent els guanyadors “Jabato IV”

en la classe 420, pertanyent al Club Nàutic de Canet de Mar; “Quezalcotle” en classe *Vaurien*, del Real Club Marítimo de Barcelona; i “JVP” en classe 470, del Club Nàutic de Caldetes. Entre els participants del club, va destacar la dissetena posició en classe *Vaurien* del regatistes Fernando González Ballesteros i Mercè Sen Samaranch. Tot i que el nivell era molt alt, els valents del club van intentar estar a l’alçada dels contrincants. Pere Harster, comodori d’aquelles primeres Copes d’Or, recorda com els participants vinguts de fora de Sitges “*ens donaven unes bones pallisses, ja que eren semiprofessionals de la vela lleugera*”. El lliurament de premis al Saló d’Or del Palau Maricel es va convertir en un acte de promoció local que donaria prestigi a la competició. L’èxit esportiu i social assolit en aquestes primeres Copes d’Or en van propiciar la celebració de sis edicions més, fins el 1975. El Club Nàutic de Sitges ja s’havia donat a conèixer a nivell català i espanyol.

No obstant això, l’èxit d’aquestes primeres regates no va solucionar pas els problemes econòmics de l’entitat. El club va continuar organitzant regates de les classes 420, 470 i *Vaurien*, però van ser membres

de la junta directiva els qui van pagar personalment el cost del trofeus. Així, els campionats que es van succeir aquells mesos portaven el nom del patrocinador: a principis d'agost de 1970, es va celebrar la regata Trofeu Pere Harster (el comodor de l'època), al setembre, els Trofeus Victor Sen i Teodoro Cañequé (vicepresident i president, respectivament) i, per tancar la temporada, el Trofeu Manel Carbonell (també vicepresident de l'entitat). El 6 de setembre de 1970 va tenir lloc la primera travessa Sitges-Vilanova-Sitges, amb el nom "Trofeu Junta Directiva", ja que van ser els seus membres els que van pagar les despeses de l'acte. Gairebé sense ni una pesseta a les arques del club, es va celebrar la "Regata Nacional de Sitges, IV Trofeo Fiesta Mayor de Sitges - Vela de Plata" per a classes 420, 470 i *Vaurien*.

Aparentment, la situació esportiva de l'entitat era molt positiva, amb la participació de molts navegants a les regates que, d'altra banda, concentraven molts aficionats. Ara bé, la greu situació econòmica continuava i la junta directiva presidida per Cañequé s'estava plantejant la dimissió per la falta de viabilitat econòmica del club. Una de les poques persones

que van creure en les possibilitats de recuperació de l'entitat va ser Manel Carbonell, que va passar a ocupar la presidència de la junta el 10 d'octubre de 1970. Carbonell seria l'artífex d'un nou i conflictiu projecte de futur: la construcció d'un port esportiu a la platja de la Fragata.

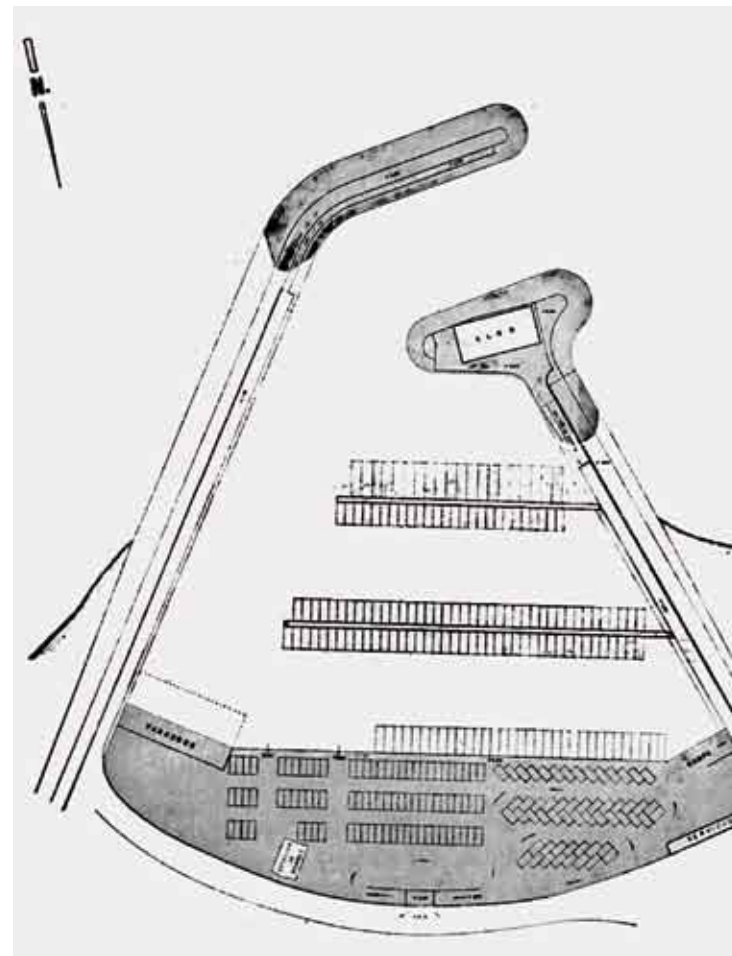
INICI D'UN SOMNI, FI D'UNA ÈPOCA

La junta directiva, en una reunió celebrada el 29 de març de 1971 i presidida per Manel Carbonell, havia autoritzat l'encàrrec d'un avantprojecte de port esportiu a la platja de la Fragata. Un any després, el 6 de febrer de 1972, l'Assemblea de socis va aprovar la remodelació de l'espai de la platja per utilitzar-la com a port esportiu. Va ser una decisió consensuada que va rebre el suport dels socis del Nàutic. Es va donar a conèixer al poble a través d'un article publicat a *l'Eco de Sitges*, el 15 d'abril de 1973.

El projecte, anomenat “*de acondicionamiento y modificación de escolleras en la zona portuaria de Sitges*” tenia l'objectiu d'atraure un turisme de qualitat més enllà de l'estiu, sense menystenir els interessos i el bon ús que els sitgetans podrien fer de les instal·lacions, que haurien d'acollir fins a dues-centes embarcacions. Per aconseguir aquesta fita, es pretenia tancar la bocana de les esculleres dels dos espigons, de Llevant i de Ponent, i crear un canal que dominés els corrents marins de l'exterior. Es modificava l'escullera on hi havia la seu del club i, a l'altra banda, s'hi construïa una estructura

en forma de martell que deixaria una porció de mar dins el futur port esportiu. A la punta del nou espigó de Ponent, s'hi ubicaria el nou edifici del Nàutic, d'una planta baixa i construït amb vidre i alumini. La franja que tocava al Passeig de la Ribera s'utilitzaria com a aparcament d'embarcacions i es reservaria per al servei portuari de moviment de remolcs, a més de deixar lliure una zona reservada per a la sortida i entrada de petites embarcacions de vela lleugera. L'escullera de ponent connectaria amb els molls per a barques d'entre set i dotze metres d'eslora. S'havia arribat a un acord amb la promotora del port d'Aiguadolç que permetria que la resta d'embarcacions que superessin aquestes dimensions s'amarressin al futur port de la urbanització.

Amb aquesta obra, la platja de La Fragata canviaria radicalment d'aspecte. Això va provocar encara més perplexitat i dubtes entre la població que l'anterior promoció sota el Baluard. Per tal de convèncer els sitgetans, els promotors van organitzar una exposició informativa en un local del passeig de la Ribera on s'exhibia una maqueta de la futura construcció. Es demanava l'adhesió al projecte a través de fulls informatius. Fins i

tot, entre les persones que van lliurar la butlleta de suport, es va sortejar una embarcació *optimist* i un curset d'iniciació a la vela. Tal i com recorda Rosa Muntané, vídua de Manel Carbonell: “n'hi havia que els agradava (el projecte), gent que no, persones que tant els feia, i d'altres que es miraven la maqueta encuriolats”.

Aquesta divisió d'opinions al poble va generar un intens debat que va ocupar moltes pàgines a publicacions com *La Vanguardia Española*, *Tele/Exprés*, *Destino*, *Diario de Barcelona* i *L'Eco de Sitges*. Aquest periòdic local es va posicionar en contra del port esportiu, publicant entre els anys 1973 i 1976 nombrosos anuncis amb lemes com “*Sitges debe defender sus playas por ser vital para su turismo*” o “*Crear sí – Destruir no*”. També va recopilar els principals articles apareguts en premsa nacional que expressaven els perjudicis que podia provocar una construcció d'aquelles característiques a la platja de la Fragata. Tot i això, també hi va sortir publicat algun article a favor del port, com el signat per un col·lectiu de jovent de Sitges. L'Ajuntament de Sitges es va oposar al futur port esportiu. També es van recollir signatures en contra del projecte on destacaven les dels pre-

sidents de les principals entitats del poble. Hi havia un clar rebuig a la idea de Manel Carbonell, el qual va arribar a rebre amenaces.

Els principals motius de la polèmica eren, d'una banda, la pèrdua de fins a dos-cents metres de platja i, d'altra banda, l'expulsió dels pescadors de la zona. Els promotors ho rebatien argumentant que formarien una platja al costat de l'escullera de ponent i, en referència als pescadors, que aquests podrien ocupar les futures instal·lacions del club.

La polèmica va ocasionar un nou enfrontament entre el Nàutic i l'Ajuntament, que va decidir sol·licitar la competència directa sobre el territori que ocupaven les instal·lacions del club. Finalment, a mitjans de 1976, es va retirar el projecte.

Paral·lelament a la polèmica, l'entitat havia continuat organitzant activitats amb gran èxit de participació. Tradicionals concursos de pesca, esmorzars de germanor, sopars de fi de temporada... són alguns dels actes socials celebrats aquells darrers quatre anys. Un dels més destacats va ser el sopar d'homenatge al Dr. Jesús

Pérez Rosales, gran col·leccionista d'art que sempre esmorzava al Nàutic, que es va celebrar el 18 d'agost de 1973 al restaurant "La Nansa". Després del sopar, es va representar a les instal·lacions del Nàutic l'obra de teatre *La Mujer del Mar*, una llegenda de pescadors interpretada per Carlos Candel i Mercè Comes, coneguda actriu catalana sòcia del Club Nàutic de Sitges des dels seus inicis. L'homenatjat Dr. Pérez Rosales era un dels mecenes del Museu Maricel, al qual havia fet donació de gran quantitat d'obres d'art.

Les regates socials i les proves puntuables organitzades pel club van quedar en un segon pla a causa de la polèmica del port esportiu. Fins i tot el trofeu "Imperial Tarraco", un dels més importants dels clubs nàutics del sud de Barcelona, va passar força desaparebut. Aquesta situació va propiciar que el 30 de maig de 1976 Manel Carbonell deixés la presidència de l'entitat, cansat de tots els problemes amb l'Ajuntament i dolgut pel rebuig a la seva proposta de reformes. Pere Harster va ser l'únic que es va presentar per presidir la Junta, un càrrec aleshores difícil. Aquest relleu va assenyalar el final d'una època i l'inici d'una nova etapa. Era el moment de tornar a les arrels populars, tal com defensava Harster, i

desenvolupar exclusivament el vessant esportiu, tot renunciant a projectes de ports i superant tensions amb l'Ajuntament i el poble de Sitges. Arribava l'any 1977.

CLUB NAUTICO DE SITGES
 PATROCINADO POR EL
«Club Náutico de Sitges»
 Fiesta en honor del Dr. D. Jesús Pérez Rosales
 el
Teatro Experimental de Sitges
 Presenta el estreno de
La mujer del mar
 (Leyenda de pescadores)
 Original de: **LORENZO PIRIZ CARBONELL**

REPARTO (Por orden de intervención)					
Pescador I Pescador II Uña Ella Mujer I	José L. Grau Jorge Molán Carlos Candel Mercedes Comes Pilar Sanjaume	Pescador III Mujer II Mujer III Pescador IV Rita	José M. Campallu Fina Soler Mercedes Carbonell José M. Borrás Caridad Curros	El Duque Mosa Madre Copista I Copista II	Agustín Albors Montserrat Lago María Huanango Manuel Coll José M. Carbonell

Humores y canciones del pueblo.
La acción se desarrolla en una villa de pescadores en los
posteriormente del siglo XVIII.

Acompañamiento y solos de guitarra Maquillaje Bello montado por Realización de escenografía Construcción de plataformas Música original de	MANUEL COLL ANA CATALAN MARGA COLL CARPINTERIA CAMPILLO FRANCISCO CONTRERAS L. PIRIZ-CARBONELL
---	---

Escenas de coros interpretadas por: LA CORAL DEL PATRONATO DE A. S. C.
 Escenografía: AGUSTIN ALBORS Luminotecnia: ISIDRO PAÑELLA
 DIRECCION: LORENZO PIRIZ-CARBONELL

Sábado, 18 de agosto de 1973
(ESPIGON DE LEVANTE)

11.15 noche

1977-1993, EL LLARG CAMÍ CAP A LA CONSOLIDACIÓ

El club arriba als deu anys de vida en un moment decisiu per a la seva supervivència. Sota la presidència de Harster, es van convocar eleccions el 10 de setembre de 1977. Va guanyar un gran amic de Manel Carbonell, Eduard Rodrigo, una persona amb un perfil tècnic i vinculada al club des dels seus inicis.

Aquests canvis van coincidir amb la marxa definitiva del que havien estat dos símbols del Club Nàutic: els pescadors i la draga. El nou port d'Aiguadolç inaugurat l'any 1974 ja havia absorbit bona part del flux pesquer de la platja de la Fragata. Finalment, les últimes barques de pescadors van marxar cap el port de Vilanova i la Geltrú.

També es va decidir abandonar un mecanisme massa costós i poc rendible com era la draga. Van ser els ma-

teixos socis els que van arrencar, un per un, els panells i les bigues que formaven el petit port. També es va desmantellar la bomba instal·lada a l'embarcació "Ciutat de Mallorca". La passarel·la existent davant la terrassa "Balears" canviaria radicalment d'imatge. Durant molts anys, els taulons de fusta i els pilons de ciment van quedar com a testimonis de tot el que havia viscut el club.

Les instal·lacions de l'entitat tenien força mancances. No hi havia aigua corrent, només hi havia un dipòsit d'aigua per rentar gots al bar i el lavabo no tenia connexió amb el clavegueram del poble. Al cap d'un temps, es va poder solucionar instal·lant-hi un vàter químic i construint dipòsits d'aigua sota la sorra, a la zona d'entrada del club. Tot i que alguna vegada algun fort temporal de vent i pluja havia malmès força aquestes noves millores, els membres de la Junta i alguns socis voluntaris ho havien arreglat ràpidament.

Carles Bellmonte, vicepresident de la Junta en aquells temps, comenta que *"malgrat el local era petit i lleig, també era molt entranyable"*, i és que tot i que existia certa precarietat, també s'hi gaudia d'un caliu familiar. Els concursos de pesca acabaven a la terrassa del club

amb un petit dinar per a tothom. Aquests concursos, que tant èxit havien tingut a finals dels seixanta i principis dels setanta, van deixar-se de celebrar a mitjans dels anys vuitanta.

Si bé l'any 1976 ja havia començat a destacar el patí català, és a partir del juliol del 1977 que aquestes embarcacions van començar a participar en les regates socials, juntament amb les classes *Vaurien*, 470 i 420. En els primers dos anys de competició, el podi va ser idèntic: el primer lloc per a Josep Maria Robert (a bord del "Gulliver" i posteriorment del "Patufet") i el segon i tercer lloc sempre disputats per Pierre Faist, Tato Llobet i Francesc Ripoll, del Club de Mar de Sitges i Àngel Serrano, Pere Catasús, Juli Martínez Benazet i Jörg Hohner, tots ells socis del Nàutic.

Fins a vint patins del club van participar a les regates de Festa Major i de la Verema de l'any 1977. Molts regatistes que fins aleshores havien competit amb un *Vaurien* o un 470, van aficionar-se a aquesta nova embarcació. Això va motivar que entre 1977 i 1980 el Club de Mar de Sitges i el Club Nàutic organitzessin de forma conjunta el "Trofeu Gran Patín".

Van ser unes regates molt participades que van rebre el suport d'un gran nombre d'empreses i entitats de prestigi: el Port d'Aiguadolç, el Club Natació Sitges, la confraria de pescadors local, la discoteca Pacha, el Banc de Sabadell i l'Ajuntament de Sitges, entre d'altres. El president Eduard Rodrigo havia considerat una prioritat en la seva gestió el fet d'aconseguir patrocinadors que donessin suport econòmic a les activitats organitzades pel club.

Les tres classes que fins aleshores havien predominat en les competicions, *Vaurien*, 470 i 420, van anar desapareixent i, en menys de cinc anys, ja no figuraven al panorama competitiu local. Per contra, noves embarcacions van començar a destacar amb força a més del patí català: l'*optimist*, representant dels petits navegants, i el *windsurf*, aleshores anomenat també TDV (Tabla Deslizadora a Vela).

L'èxit incipient del TDV feia preveure que acabaria convertint-se en un esport popular. Des de l'Ajuntament es van organitzar els dies 24 i 25 de novembre de 1977, el "III Trofeo Fibrester de Vela-Surf", una competició que comptava amb la col·laboració del club i amb el patro-

cini de l'empresa de veles i planxes Fibrester. L'*Eco de Sitges* havia previst un gran èxit de convocatòria: "*se prevé una gran inscripción en unas pruebas que, dadas sus dificultades y su vistosidad, serán un gran atractivo [...] en nuestra villa*". Certament, aquell cap de setmana, Sitges es va omplir de gom a gom. L'empresa Fibrester proporcionava gratuïtament cent equips complets de *windsurf* (planxa i vela) per tal que els navegants hi participessin sense cost addicional. El Club Nàutic es va responsabilitzar de l'organització a peu de platja de les regates. A causa del gran interès que va suscitar aquest acte entre molts membres de la junta directiva i una part dels socis, es va acordar adquirir, poc després de la competició, una petita part del material utilitzat (entre deu i dotze planxes amb les seves veles), aprofitant que l'empresa propietària ho venia a preus reduïts. Amb aquesta acció, van néixer els anomenats "planxeros", que reposarien durant vint anys a la sorra de la platja de la Fragata.

LA GENERACIÓ PATINAIRE DELS VUITANTA

Si al 1975 només existien dos patins amarrats a la sorra de la platja de "La Fragata", en poc més de cinc anys s'hi afegirien més de trenta embarcacions d'aquesta classe. Amb l'arribada dels anys vuitanta, es va començar a formar un grup de regatistes de totes les edats amb moltes ganes de sortir a navegar. La germanor i l'avenença entre tots ells es feia palesa en cada trobada. Aquest grup va reunir gent tan diversa com Gerardo Carrera, Àngel Serrano, un jovenet Xavier Roca, Pere Catasús, Juli Martínez Benazet, Pere i Xavier Carbonell, Carles Bellmonte, Josep Maria Solà, Josep Maria Robert, Eduard Camarós, Carles Molina "Sènior", els germans Testor, Francisco Otten, Eduard Rodrigo, Francesc Osete Latiegui o Jorge Capo, entre d'altres. Molts d'ells hi van portar els seus fills i filles, que esdevindrien els futurs navegants de les classes *Optimist* i TDV.

El 19 de desembre de 1980 es va organitzar una curiosa competició ben diferent de les regates: el "I Concurso Social de Parchís". Va ser una iniciativa sorgida de joves emprenedors del club com Josep Maria Casanovas, Xavier Carbonell i Jordi Contreras, i va comptar amb una gran

participació. El 7 de febrer de 1981, i després del sopar de germanor, va tenir lloc el lliurament de premis al restaurant Can Janot. El quadre classificatori el va encapçalar el guanyador Josep Contreras, seguit de Montserrat Raja, Maria Carmen Rodríguez, Josep Comes i Josep Maria Casanova, fins a un total de tretze classificats.

Els primers anys de la dècada dels vuitanta van caracteritzar-se pels nombrosos actes i competicions que van donar a conèixer el club Nàutic més enllà de Sitges. Entre 1981 i 1982, a més de les tradicionals regates locals (Verema, Festa Major i Tardor, entre d'altres), es va organitzar la "I Copa d'Espanya de Tàndem Surf" el 6 i 7 de juny de 1981; el "III Campeonato del Mundo de Tablas Deslizadoras a Vela-Tandem", del 27 al 30 d'agost de 1981; la cinquena i sisena edició del "Trofeo Fibrester de Vela-Surf" el 3 i 4 d'octubre de 1981 i el 13 i 14 de novembre de 1982; o el "Campionat de Catalunya de Patí de Vela de 2a. Categoria" del 24 al 27 de juny de 1982. El mar de Sitges estava permanentment ocupat per desenes de veles de colors.

El gran creixement i acceptació que havia tingut la classe TDV aquells anys, propiciaria la creació d'una nova

WORLD CHAMPIONSHIP 1981 TANDEM SAILBOARDS

SITGES (Barcelona) Spain on the 27, 28, 29, 30 of August

vocalia a la Junta directiva comandada per Jorge Capo, que s'especialitzaria en aquesta categoria. Una de les decisions que prendria seria la compra de 25 planxes més després del Trofeu Fibrester. Amb aquesta nova adquisició, el club comptava amb un total de cinquanta-dues TDV (que ocupaven fins a cinc planxers a la platja), trenta-quatre monocascos, trenta-tres patins, sis catamarans i dotze motors. Es convertiria en una de les flotes més grans dels clubs catalans de l'època. Aquells anys, també es van disputar regates de la classe *Optimist* que van enfrontar el Nàutic i Club de Mar, la qual cosa provocaria l'inici de la rivalitat esportiva entre les dues entitats.

Una de les competicions més entranyables i esbojarrades que es van celebrar des del 1981 fins el 1987 va ser el "Trofeu Sard". El soci del club i patrocinador de la regata, Josep Maria Roca, preparava en una enorme galleda una beguda formada per vi, taronjada, licor i fruita variada que se servia durant el lliurament dels premis. L'acte es convertia en un autèntic esdeveniment social en què participaven molts socis del club. Aquesta festa es tornaria a celebrar els anys 1994 i 1995.

El club també era present en regates celebrades a altres poblacions, com la "I Setmana catalana de la Vela", disputada a Roses del 29 al 31 de maig de 1982. Van participar-hi més de 300 embarcacions de les classes TDV, *Moth-Europa*, 420, Vaurien, Patí de Vela, 470, Finn, Snipe i Creuer, totes elles distribuïdes en tres triangles de regata. El club Nàutic va contribuir-hi amb catorze embarcacions i més de quaranta-sis persones.

L'any 1983 es va celebrar el peculiar "Trofeo Presidente", una regata de la classe *Optimist*-veterans. El president de l'entitat, Eduard Rodrigo, va encarregar als joves monitors dels cursos d'estiu que organitzessin aquesta divertida regata. La peculiaritat era que els patrons d'embarcacions d'edats compreses entre els 30 i 60 anys navegaven en un petit *optimist*. Durant la travessa, els monitors s'encarregaven d'obstaculitzar el pas tirant-los aigua, farina, o fins i tot, provocaven onades que dificultaven la navegació. Els premis també eren còmics: des d'una capsa de xiclets fins a un estoig de llapis de colors. La jornada acabava amb la remullada del guanyador i de moltes de les persones presents.

Les propostes i iniciatives se succeïen amb molt d'èxit i d'il·lusió. Fins i tot, uns quants socis van idear una travessa nocturna des de la platja de la Fragata fins a la famosa discoteca Atlàntida. El grup, format per Xavi Carbonell, Jordi Contreras, Josep Maria Solà i Josep Maria Casanovas, entre d'altres, van organitzar aquesta regata festiva com una manera de “*sortir a navegar i fer club*”, tal i com comenta Xavi Carbonell, participant de les nits de festa sitgetanes. Després de sopar a les instal·lacions del club i passada la mitjanit, un seguit de patins, monocascos i motors sortien a la mar fins a arribar a la platja de l'Atlàntida, on se'ls rebia amb una entrada lliure i copes gratuïtes per als navegants i els seus acompanyants. Per compensar-ho, aquests socis del Nàutic farien publicitat de la discoteca. D'aquesta forma, el club també era present a la marxa nocturna de Sitges, en gran part gràcies a les bones relacions entre el soci Carbonell i el propietari d'aquest local d'oci nocturn. El president sempre acabava renyant els participants, si més no, de forma paternal. Aquesta especial sortida es va dur a terme fins l'estiu de 1988.

LA DESTRUCCIÓ D'UN MITE ENTRANYABLE I ACOLLIDOR

La sort era present a l'entitat. S'arribava a l'any 1986 amb l'objectiu d'organitzar el campionat de Catalunya de *Finn*, previst entre l'1 i el 4 de maig. No obstant això, entre el 28 de febrer i l'1 de maig, un fort temporal va colpejar la casa-club. Encara que Sitges i el Nàutic ja havien rebut amb més o menys intensitat aquest tipus d'inclemències metereològiques, sempre les havien superat. Aquesta vegada, però, les instal·lacions de fusta a peu de platja van quedar greument malmeses, especialment l'estructura de fusta que suportava el sostre. La paret que donava a l'espigó es va desplaçar i van quedar destrossats els vestidors, els magatzems i les separacions de la terrassa. Els socis es van mobilitzar per apuntalar, netejar i reforçar l'edificació. Ara bé, un cop els tècnics van avaluar els danys i comprovar la gravetat dels fets, la junta directiva va comprovar que el deteriorament de l'estructura interna de fusta feia aconsellable enderrocar la major part de les casetes que formaven la "casa-club".

L'any 1985 ja s'havia encarregat un avantprojecte per a un nou local. El va elaborar el soci i arquitecte Josep

Maria Casanovas amb la col·laboració de Jordi Contreras. A causa de la situació d'emergència, els directius de l'entitat van voler accelerar-ho. Tal i com consta a les actes del club, calia disposar d'unes *"instal·lacions dignes i sòlides que cobreixin les necessitats socials i esportives i que millorin el confort i la imatge del Club Nàutic de Sitges"*. El nou projecte preveia la construcció de parets i sostres de totxanes i ciment, destinant una part a vestidors amb dutxes i lavabos per a homes i dones, un magatzem per al material, un despatx, lavabos al bar-restaurant, i una zona de taquilles. A més de millorar els fonaments i la terrassa "Balears", el nou edifici es connectava a la xarxa de clavegueram. Per assumir la despesa, es va acordar fer una derrama entre tots els socis fundadors i de número. Aquella Setmana Santa, doncs, els socis es van trobar amb un espai completament buit.

No obstant això, en menys de quatre mesos es va construir el nou local social, en bona part gràcies als materials aportats per Contreras i també per la bona direcció tècnica de Casanovas. El 26 de juliol de 1986 es va inaugurar la nova i flamant casa-club. Per costejar les despeses, es van adoptar algunes mesures que van te-

nir èxit: es va aconseguir la concessió d'un crèdit bancari i l'atorgament d'una subvenció de la Generalitat, a més del cobrament de quotes endarrerides.

D'altra banda, es va fomentar el lloguer de planxes de surf i es va promoure una campanya per captar nous socis i, al mateix temps, també es va intentar que els fills de socis majors de 12 anys obtinguessin el carnet juvenil.

UN NOU REI AL MAR I LA FI D'UNA FEBRE

Després dels canvis de l'any 1986, va aparèixer un nou fenomen al club: el catamarà. Tot i que ja existien algunes embarcacions d'aquesta classe des de principis dels vuitanta, és aquest any que es consolida l'anomenat *Hobie Cat*. Aquestes embarcacions comencen a participar activament en la majoria de regates locals. Apareixen nous regatistes de la classe catamarà que despunten: Jordi Baijet, Lluís Romeu, uns joves Rafael i Albert Gironés, David Casademunt, Eusebio Ferrés o Francisco Tomàs, entre d'altres. Tots ells, amb la Junta directiva, impulsen l'organització del "Campionat de Catalunya de Hobie Cat", que se celebra entre el 16 i 17 de setembre de 1989. La parella formada per Lluís Romeu i Catalina Sandoica es converteixen en sots-campions, mentre que Jordi Baijet i David Casademunt queden tercers en la modalitat Hobie Cat 16.

El nombre d'embarcacions d'aquest tipus amarrades a la platja augmentava cada dia. Tal i com recorda Jordi Baijet, actual alcalde de Sitges: "*fa 20 anys ens va interessar començar a formar una flota potent de Hobie Cat 16 i, poc després va haver-hi una explosió del Hobie*

Cat en les modalitats de classe A i 18 a principis dels noranta". Baijet, amb el seu Nacra 5.5, quedaria campió a la mateixa competició de l'any següent.

L'interès creixent pel catamarà havia comportat un cert oblit del patí català. El Hobie Cat esdevenia protagonista amb regates de prestigi com l'"Open de Catamarans" o els trofeus "Saló Nàutic" o "Tomàs Peluqueria". Aquesta davallada de patinaires i regatistes en general va coincidir a principis dels noranta amb el creixement dels anomenats "socis de terrassa".

D'altra banda, a finals dels vuitanta, es va acabar la moda del *windsurf*. Des del 1984, aquestes planxes ja no competien oficialment, i el 1990 ja no es van organitzar més cursets de vela de *windsurf*. L'excepció es trobava en els planxers, que continuarien estant presents. Tanmateix, el club organitzaria l'any 1993 el campionat de Catalunya, en el qual participarien, a més dels catamarans, planxes de vela. L'Open de Catamarans va convertir-se en una de les proves clàssiques del calendari català de competicions. Hi participaven molts clubs provinents del sud de França, d'Itàlia i de Portugal, a més dels catalans.

Des de la segona edició, l'any 1992, ja puntuava per al Campionat de Catalunya de catamarans, la qual cosa la va convertir en una competició d'èxit. Els mesos d'abril dels anys 1991, 1992, 1993 i 1994, la costa de Sitges es va omplir de tot tipus d'embarcacions de dos cascos de prestacions similars, la qual cosa suposava aplicar als resultats en temps real, el handicap corresponent a cada classe. Com a conseqüència de l'interès per aquestes regates, es va adquirir una flota considerable de *Hobie Cat 16*. Ferran Fernández, exdirectiu de l'entitat, va acordar amb Alberto Torné, importador d'aquestes embarcacions i gran amic de Fernández, l'adquisició per *leasing* dels catamarans. Van acordar que, passats dos anys del lloguer, el club podria comprar les embarcacions pel 40% del seu valor.

En els últims temps d'Eduard Rodrigo com a president, el club va participar en una iniciativa municipal: la Fundació Sitges Blau-marí. Setze entitats vinculades amb el mar, l'Ajuntament de Sitges i la Diputació de Barcelona van crear aquesta nova entitat amb l'objectiu de potenciar el mar a Sitges com a fet cultural, esportiu, turístic i ecològic. Segons unes declaracions de Jordi Baijet, que aleshores era tinent d'alcalde i regidor

d'esports, publicades al diari *L'Eco de Sitges* del 19 de desembre de 1992: *“la iniciativa parteix d'una realitat que potser no és gaire coneguda: Sitges és una de les viles amb major infraestructura en el camp dels esports de mar”*. De fet, el sentiment dels membres del club des de feia anys era que els sitgetans no aprofitaven la seva privilegiada situació com a poble de costa.

La Fundació Sitges Blau-Marí agrupava el Centre d'Estudis del Mar, l'Associació de Platges, la Confraria de Pescadors, la Societat Esportiva de Pesca Marítima i els clubs nàutics del Garraf, Ginesta, Aiguadolç, Sitges i el Club de Mar, entre d'altres.

Després d'una fase inicial de contactes, la nova entitat volia començar a endegar el projecte l'any 1993 però, finalment, no és fins l'any 1994 que comencen les activitats. Ubicat a l'edifici del Centre d'Estudis del Mar, al passeig marítim de la zona del Terramar, la Fundació Sitges Blau-Marí volia esdevenir un dinamitzador cultural de la ciutat i promoure activitats de diferent contingut: conferències i xerrades formatives sobre temes marítims, programes de salvament conjunt, concursos de fotografia marina, regates de velers i creuers, lliga

“Match-Race” entre entitats... fins i tot pretenia desenvolupar una part cultural, patrocinant la restauració de la col·lecció Roig i Raventós, integrada per 700 peces, entre maquetes i dibuixos. Malgrat aquest poderós inici, va ser un projecte poc vinculat als ciutadans, que va anar perdent força amb el pas dels anys. Actualment, la Fundació Sitges Blau-Marí no desenvolupa activitats i no té una orientació clara.

Després de setze anys de successives Juntes presidides per Eduard Rodrigo, a finals de 1993 va aparèixer una oposició visible encapçalada per Joan Anton Matas Arnalot. Aquest grup demanava canvis, provocant que Rodrigo convoqués eleccions el mes de gener de 1994. Començaria una època en què l'entitat es voldria convertir en un dels clubs amb més nivell esportiu del país.

GERARDO CARRERA, UN ENAMORAT DEL MAR

Gerardo Carrera (Zamora, 1 de març de 1954 – Sitges, 25 de maig de 2004) tenia la mirada vidriosa d'un vell llop de mar. Sempre estava atent a tot el que passava al seu voltant: observava les embarcacions, les persones, l'estat del mar... ningú hauria pensat, pel seu aspecte, que Gerardo provenia d'una zona de secà. Amb un esperit infatigable i equipat amb els seus prismàtics, controlava tot allò que passava a la platja i a les aigües de davant el club nàutic.

Gerardo i la seva companya, Valérie, venien a Sitges de forma ocasional. L'any 1977 es van casar i, com a viatge de nuvis, van quedar-se al poble. En una sessió de cinema al Prado, van veure un anunci de cursos de vela impartits al Club Nàutic. Encuriosits, van decidir apuntar-s'hi tots dos. El primer dia van trobar-se en una situació ben còmica: l'instructor Carles Bellmonte explicant la classe davant del Gerardo, la Valérie i... 22 nens. Els següents dos anys el Gerardo va aficionar-se a navegar amb el seu primer patí, anomenat "Kamikaze", que havia comprat de segona mà a un home de Badalona. Va convertir-se en un enamo-

rat del mar, tot i que l'havia vist per primera vegada quan tenia setze anys.

Dos anys més tard, la Valérie va assabentar-se que el club buscava una persona que substituís el contramestre Toni Juhé. En aquell temps, Gerardo treballava en un estudi de fotografia a Barcelona, però la possibilitat d'estar a l'aire lliure i prop del mar va interessar-li molt. Així que l'estiu de 1980 va estrenar-se com a contramestre del club, i Gerardo Carrera va aprendre a estimar el món nàutic. L'any 1982, va ajudar a Carles Molina "Sènior" a crear la primera escola de vela. Tot i que ell no es considerava professor de ningú, va instruir molts nens i nenes en vela lleugera. Pel seu peculiar aspecte, amb la llarga barba, la canalla el temia, però el cert és que va convertir-se en conseller, confident i protector, renyant amb tendresa a qui volia sortir a navegar quan no era gaire segur. El Gerardo Carrera sempre hi era present. Mentre feia una cervesa al bar del Nàutic, ho controlava tot: meteorologia, embarcacions, reparacions... La seva mort, a causa d'una greu malaltia, no va deixar ningú indiferent. Durant la seva convalescència, tothom se'n va preocupar, tot i que ja feia un any que no era al club. Els entrevistats

per aquest llibre el recorden com una persona entranyable, que controlava amb atenció tot el que passava a l'entitat, alhora que es preocupava per la mainada. Amb la seva mort, molts van perdre una gran amistat: Eduardo Rodrigo, Alfred Tholen i totes aquelles persones que van gaudir de la seva companyia. Al sopar de celebració del quarantè aniversari del Nàutic, en veure projectada una fotografia del Gerardo, tota la sala va dedicar-li un espontani aplaudiment.

1994 - 2007, LA CONSCIÈNCIA NÀUTICA DE LA VILA

Amb les eleccions de gener de 1994, Joan Anton Matas Arnalot, fill de Josep Maria Matas Barceló, havia esdevingut president del club, tal com ho va ser el seu pare. Després de la llarga presidència d'Eduard Rodrigo, l'equip d'aquest empresari sitgetà volia injectar saba nova a l'entitat. Aquest nou equip directiu va marcar-se dos objectius molt clars: consolidar el club i potenciar l'escola de vela. *“Si no hi havia una bona base era molt difícil que els clubs rutlessin i perduessin”*, assegura Matas Arnalot. Es buscava la integració definitiva de la pràctica de la vela escolar entre els infants del poble. A més, en aquells temps hi havia pocs patinaires que naveguessin amb regularitat. A poc a poc, es va anar prenent consciència del fet que el patí era una figura emblemàtica del club que calia recuperar.

El primer repte de la nova Junta va ser el “IV Open de Catamarans”, previst per als dies 1, 2 i 3 d'abril del 1994. En aquesta competició va produir-se un dels incidents més impressionants de la història del club. El divendres a la tarda, dia 1, van sortir tots els navegants a realitzar la primera mànega. Entre ells hi havia el barceloní Sergi Robert, juntament amb un company, a bord del seu catamarà. Un inesperat vent del nord va provocar la retirada de les embarcacions cap al Port d'Aiguadolç, mitjançant l'ajuda d'una barca de seguretat. El company de Robert va ser recollit per aquesta quan va saltar a ajudar un participant que havia caigut al mar a causa d'un cop violent de vent. Sergi Robert es va quedar sol al seu catamarà esperant que tornés l'embarcació de salvament. Quan van tornar a buscar-lo, les fortes onades el van tapar i va ser impossible localitzar-lo. Robert va romandre tota la nit sol, esperant el rescat.

Des del primer moment en què va desaparèixer, el Club Nàutic de Sitges havia alertat Salvament Marítim i la família del navegant. La nit de divendres a dissabte, van ser unes hores molt difícils que Joan Anton Matas i els seus van passar amb els familiars d'en Robert.

Mentrestant, al mar, el regatista perdut intentava mantenir la ment ocupada i evitar que l'embarcació s'enfonsés definitivament al fons del mar. Des de les vuit del matí del dissabte, Salvament Marítim i la Creu Roja van estar buscant per mar i aire a en Robert, que intentava tornar a la platja com podia. Tanmateix, eren les 9 del vespre i encara no l'havien trobat: estaven a punt de deixar la recerca. En l'últim recorregut, l'helicòpter es va desviar de la ruta i finalment el van localitzar a 25 milles al sud-oest de Sitges. Presentava símptomes d'hipotèrmia, algunes ferides i, a més, tenia ceguera provocada per la sal del mar. L'alegria de la família i dels membres del club era immensa. Segons Jaime Zaragoza, cap de Salvament Marítim de Barcelona, *“si Sergi Robert hagués passat dues nits a alta mar, ja seria home mort”*. La setmana següent a l'incident, el club va homenatjar l'esportista en un acte a porta tancada a les instal·lacions de l'entitat.

1996

THE SITGES

CHALLENGE

HOBIE CAT®

Club Nàutic de Sitges

23-30 JUNE

Copes d'Or de Sitges

catamarans
patí de vela
patí júnior

two-twins
ROCKPORT

Club Nàutic de Sitges

Club de Mar de Sitges

28 i 29 setembre

Espana

SITGES

SECRETARIA GENERAL DE TURISMO
TURESPAÑA

IV^{art} open

CATAMARANS

1,2 i 3 ABRIL 1994

Club Nàutic de Sitges

Club Nàutic de Sitges

El Club Nàutic de Sitges atorga aquest Diploma de Reconeixement a **el grup Vichy Fontdor** COM A PATROCINADOR DE L'ESCOLA DE VELA pels mèrits reconeguts en la promoció de la Vela i de les activitats socials i esportives del Club.

Club Nàutic de Sitges

Sitges, **4** de **5** de **1996**

El Secretari El President

SITGES, CAPITAL DE LA NÀUTICA CATALANA

El període de Joan Anton Matas Arnalot al capdavant del club va coincidir amb la celebració de la “Setmana catalana de Vela” a Sitges durant sis anys consecutius, del 1994 fins el 1999, any en què aquest esdeveniment esportiu es traslladaria amb certa tristor a L’Escala (Alt Empordà).

La primera edició, celebrada els dies 29, 30 i 31 d’octubre de 1994, va estar organitzada conjuntament per la Federació Catalana de Vela, el Club Nàutic de Sitges, el Club de Mar de Sitges i el Club Nàutic Port Ginesta. La participació de la flota del club formada per catamarans, patins i *optimist* mostrava una progressiva millora del nivell. En la classe catamarà, Alfred Tholen va quedar en tercera posició en fórmula B, Tomàs Testor en primer lloc en fórmula C i un jove Axel Hernández en segona posició també a fórmula C. D’altra banda, els patins van recuperar un cert protagonisme i van fer podi amb un tercer lloc de Josep Maria Robert a primera categoria i Armand Martínez amb un quart lloc en segona categoria. Aquesta primera “Setmana Catalana de Vela” a Sitges deixava el llistó prou alt per a les se-

güents edicions, sempre celebrades pels volts de finals d’abril i principis de maig.

L’èxit de participants en l’edició de 1995 va propiciar que més entitats, com ara el Port d’Aiguadolç, formessin part del comitè organitzador. A més, es va aconseguir que hi hagués un cert ressò mediàtic, tal com volia la Federació Catalana de Vela. La competició, l’iniciaven les flotes de creuers des de Port Ginesta i continuaven les regates de vela lleugera. Paral·lelament, s’organitzaven activitats socials, com les cantades d’havaneres, la barbacoa a Aiguadolç, així com xerrades, exposicions, projeccions de pel·lícules o, fins i tot, la celebració de Sant Jordi amb roses i llibres de temàtica nàutica. Sitges va viure aquella edició amb molta intensitat, la participació del rei Joan Carles I a bord del “Bribón” i de la Infanta Cristina amb l’ “Azur de Puig” a les mànegues de la classe creuer, van donar molt ressò a l’esdeveniment.

L’any 1996, la Setmana Catalana va acollir la celebració de la Copa d’Espanya de 420 i la designació de la Real Federación Española de Vela com a regata classificatòria per als Jocs Paralímpics d’Atlanta (EUA) en la

classe de Vela Adaptada. La participació de més de vuit-cents regatistes en aquests guardons d’àmbit català, va demostrar el potencial organitzatiu del club. L’èxit de convocatòria va quedar palès amb la participació de gent de renom com els medallistes olímpics Fernando León i Natàlia Vía Dufresne. En l’edició de 1997, van arribar a participar-hi cinc-centes embarcacions i mil participants. No obstant això, dos anys després, els rumors que feia temps que corrien sobre un possible canvi d’ubicació de la “Setmana Catalana de Vela” es van convertir en una realitat: finalment, l’any 2000, l’Escala va ser la ciutat escollida per celebrar-hi aquest esdeveniment esportiu.

El club, però, va organitzar molts altres actes, fins i tot d’abast internacional. Destaca especialment la “I Trobada de Vela Llatina”, celebrada els dies 17 i 18 de juny de 1995 a la platja de la Fragata, on es van concentrar fins a vint d’aquestes tradicionals embarcacions de diferents eslores. Molts sitgetans van poder contemplar un mar d’altres temps, destacant especialment el degà de la vela llatina, el “Rafael Verdera”, construït l’any 1849. Tot un espectacle visual que va finalitzar amb el lliurament de premis a la sorra del nàutic. També va

tenir molta repercussió el Campionat de Catalunya de catamarà - Trofeu “Tomás peluquería”, celebrat els dies 22 i 23 de juliol de 1995, patrocinada pel matrimoni Tomás, socis del club. Les classes AB i C de catamarà van tenir com a guanyadors a socis del Nàutic.

El 4 d’abril de 1998, els tres clubs nàutics del poble, el Club de Mar, Aiguadolç i el Club Nàutic, van signar un conveni coordinat per la Fundació Sitges-Blau Marí, on van acordar adquirir, en règim de copropietat, dues embarcacions 595 per dur a terme els desafiaments a vela entre Sitges i Vilanova i la Geltrú, que semblava que ja havien estat oblidats. Amb aquesta compra, es fomentava la relació entre les tres entitats per tal de plantejar una regata de la modalitat “*Match Race*” ben interessant: la prova s’havia de dur a terme en pocs minuts i s’obtenia una puntuació similar a la del futbol. L’estiu d’aquell any, es va organitzar aquesta peculiar regata amb la participació dels dos equips. Els tripulants del 595 eren Ignasi Mónaco, Manuel Company i Ignasi Gómez, del Club Nàutic d’Aiguadolç; Julián Vinué Biarnès i Axel Hernández pel Club Nàutic de Sitges; Tato Llobet com a patró de l’embarcació i Armand Martínez com a capità, del Club de Mar de Sitges; i en-

trenats tots ells per Jordi Baijet. L'equip sitgetà va superar les vint proves, però el guanyador va ser l'equip de Vilanova. Es recorda que el sopar de germanor celebrat en acabar el campionat va ser molt divertit i tots els convidats van mostrar molt bon humor. En la següent edició, celebrada els dies 11 i 12 de desembre de l'any 1999, l'equip vilanoví va resultar altra cop vencedor. Tot i que aquesta competició era un projecte innovador que explotava la rivalitat de les dues ciutats d'una manera molt esportiva, l'edició de 1999 va ser l'última.

En aquests temps, les entitats dedicades al món de la nàutica de Sitges proposaven iniciatives molt interessants. Amb el canvi de seu de la "Setmana Catalana de Vela", Sitges havia perdut un referent esportiu molt important. Aquest va ser un dels motius que va motivar que, l'any 2000, es recuperessin les mítiques "Copes d'Or de Sitges", en les quals es lliurava al vencedor un trofeu d'or de 18 quirats. La competició en les classes patí i patí junior, estel, làser radial i catamarà van dur-se a terme entre el 20 i 23 d'abril; la de les classes creuers IRC va tenir lloc els dies 17 i 18 de juny. Els organitzadors havien previst una participació d'entre cent cinquanta i dos-cents navegants,

ja que, en coincidir amb les vacances de Setmana Santa, es pretenia captar esportistes italians i francesos. Actualment, tot i que existeixen un gran nombre de competicions nàutiques, les Copes d'Or mantenen el seu prestigi. Estan qualificades amb el nivell 2 al circuit nàutic del país, i són una prova important per a les classes més populars, com ara el patí de vela, el patí de vela júnior i el catamarà.

En els anys següents, van succeir-se les competicions. Entre el 22 i el 30 de juny de l'any 1996, va celebrar-se el Campionat d'Europa dels *Hobie Cat 14*, 17, 18F, 20 i Tiger. Des de finals de 1995, ja se celebraven sessions de tecnificació i entrenaments de catamarans, i hi assistien embarcacions de Calafell, Castelldefels i Salou, entre d'altres. Els dies de la regata, Sitges va acollir embarcacions d'arreu: australians, danesos, nord-americans, alemanys, anglesos... El triomf va ser per al tàndem format per Christian Gobert i Albert Gironès, tenint-hi també una participació destacada Daniel Testor i Albert Vidal, tots ells del Club Nàutic de Sitges. Aquest campionat va comptar amb el patrocini de l'empresa Ballantine's, el director comercial de la qual era un gran aficionat del catamarà, cosa

que va facilitar molt l'organització. D'altra banda, el "I Open d'Espanya Ballantine's" del 1997, amb cinquanta-nou embarcacions inscrites, va suposar una bona classificació per a l'equip del Nàutic, tres primeres posicions: per a Mònica Minguet i Joan Muntaner al *Hobie Cat 20 Miracle*; per a Albert Gironès i Blanca Benítez al *Hobie Cat 18* i per a Ivan i Anna García a la categoria dels setze.

DUES REFORMES, LA MALA MAR I EL FINAL D'UNA ALTRA ETAPA

En aquells anys, el club va plantejar dues importants reformes de la casa-club. La primera, a l'any 1995, no va reeixir. Es pretenia ampliar les instal·lacions del club fins al final de l'espigó, ocupant l'espai de viants. D'aquesta manera, es formaria un nou tram del passeig de la Ribera que integrés el club. Aquest projecte no va aconseguir el suport necessari de les autoritats municipals.

La segona reforma va tenir lloc l'any 2000. Una sèrie de fets van motivar que es projectés un nou espai per al club. Uns anys abans, el 1997, Sitges havia patit un fort temporal de mar de migjorn que havia malmès força les instal·lacions del nàutic. Les "casetes" havien acabat surant al mar, que havia inundat la platja de la Fragata. Fins i tot l'espigó també se n'havia ressentit, provocant el desplaçament d'algunes roques. Tal i com recorda Lluís Serra, *"després de la tempesta, ens vam passar dues setmanes recollint embarcacions amb el Víctor Tomás"*. A aquest fet, s'hi va sumar la prohibició de l'ajuntament d'ocupar la platja de la Fragata per deixar-

hi els contenidors de material del club. A més, l'escola de vela també tenia problemes d'espai, ja que ocupava l'oficina i la terrassa de l'entitat, on s'impartien les classes teòriques. Com a conseqüència de tot això, els directius van posar fil a l'agulla per fer una reforma integral de l'edifici del club. Van comprar uns mòduls de fabricació francesa, resistents al vent i a l'aigua i amb un cost relativament barat. Van construir nous vestidors amb dutxes i magatzem, just al costat de l'entrada del club. L'espai que ocupava la casa-club, on hi havia les taquilles i els antics vestidors es va convertir en un magatzem i una sala que, en principi, havia de convertir-se en local social, ja que el bar-restaurant estava obert a tothom. Finalment, aquella sala es convertiria en l'aula de l'escola de vela dirigida per Lluís Serra.

Després d'aquests canvis, comença una nova etapa per al club, amb la convocatòria d'eleccions la tardor de l'any 2001. Jaume Rogé i el seu equip no van tenir opció i van dirigir el club afrontant nous reptes.

SANEJAMENT ECONÒMIC I ESCLAT ESPORTIU

El principal objectiu de l'equip de Rogé era sanejar la malmesa economia del club, que a finals del 2001 presentava un dèficit de 1.428.000 pessetes. Hi havia, a més, uns deutes amb Hisenda i amb Ports de Catalunya que pujaven a gairebé tretze milions de pessetes, a més de les 800.000 que encara quedaven pendents de pagar dels mòduls construïts. Aquesta crítica situació financera feia témer seriosament per la continuïtat del club. Tot i això, en aquests anys es van poder satisfer els deutes financers de l'entitat i, a més, es va assolir un altre gran objectiu històric, com era la legalització dels metres quadrats reals que ocupava l'entitat: encara que només en constaven 800 com a registrats, de fet, les instal·lacions del club arribaven a 4.500 m2.

De l'any 2001 es recorda especialment el fort temporal de llevant que va destrossar, un altre cop, un bona part de les instal·lacions del club. L'11 de novembre, unes fortes ventades van provocar la caiguda del mur de l'espigó sobre l'edifici de l'entitat i part del passeig marítim. L'aigua va arrencar blocs de pedra i ciment de grans dimensions, que van caure damunt la paret de la

terrassa i van provocar danys de consideració sobre els nous mòduls, el sostre i l'estructura. Es va arribar a viure una situació de risc per a les persones que en aquells moments eren al club. El director de l'escola de vela, Lluís Serra, i el contramestre del club, Gerardo Carrera, eren als vestidors quan una forta onada va tombar els armaris, que van anar a petar contra en Gerardo. Va quedar atrapat entre els armaris i envoltat d'aigua. Serra va sentir els seus crits demanant ajuda i, finalment, van poder sortir tots dos il·lesos. Es va evacuar tothom i es va tancar el club. Semblava molt difícil superar aquesta situació, però la col·laboració d'un gran nombre de socis que voluntàriament van netejar tota la zona destrossada, va contribuir a poder reconstruir-ho. El mes de gener, van començar les obres i, al cap d'un any, el club va poder cobrar l'import de l'assegurança, cosa que va alleugerir els problemes de finançament.

Després d'aquesta primera etapa tan accidentada, la nova junta continuava treballant de valent. Un dels seus membres, Armand Martínez, ocupava des del 1998 el càrrec de comodor. Gran navegant, Martínez era una persona amb un fort caràcter que va impulsar un compromís més estable dels navegants per partici-

par a les regates. La col·laboració de Martínez va contribuir a millorar el nivell del club en les competicions de patí català. També va aconseguir que el club fos més conscient de la necessitat d'incorporar-hi gent jove.

El nou contramestre, després d'Armand Martínez, va ser Albert Mahiques, patinaire apassionat i un home molt vinculat al mar des de sempre. El juny del 2004, Mahiques va morir a causa d'una greu malaltia, quan només feia un mes que Gerardo Carrera també havia mort. Aquestes dues defuncions van afectar molt la gran família del club nàutic, ja que els dos eren personatges molt estimats.

En l'aspecte esportiu, aquests darrers anys el Club Nàutic de Sitges ha tingut una progressió prou espectacular. A la classe catamarà, Ivan García i David Rogé han deixat el llistó molt alt per a la resta de navegants del club d'aquesta modalitat: campions de Catalunya el 2001, de la Copa d'Espanya del 2002, sotscampions d'Espanya el 2002 i sotscampions de la Copa d'Espanya el 2003. Aquesta parella de navegants ha aconseguit també participar al Campionat del món de catamarà de Guadalupe, al mar del Carib. El mateix Ivan García, jun-

tament amb Albert Gironès i dos regatistes valencians, va representar Espanya als tercers "ISAF World Sailing Games" celebrats l'any 2002 a Marsella (França) en la categoria *Hobie Cat 16*. A més, per primera vegada en la seva història, l'entitat va guanyar el "Campionat d'Espanya de Patí de Vela de 1a categoria", amb el gran protagonista de l'escena patinaire nacional, Oriol Castellà. Cal destacar també que, darrerament, s'ha descobert un nou talent al panorama del patí júnior. Es tracta d'Oriol Mahiques, fill d'Albert Mahiques, que, amb només tretze anys, ja ha guanyat la "Setmana Catalana de Vela", el Campionat de Catalunya i el d'Espanya.

Aquests últims anys, s'han organitzat amb èxit diverses competicions: "Campionat d'Espanya de Patí de Vela" del 2004, "Campionat d'Espanya de Catamarà" del 2002, "Campionat de Catalunya de Catamarà" del 2003 i del 2007 o el "Trofeu Volvo Auto-Sáenz" de 2006, entre d'altres. També s'ha innovat amb la organització del "I Campionat d'Scoring", celebrat l'11 de novembre del 2006. Aquesta prova, patrocinada pel soci Oriol Puig, ha suposat introduir una nova modalitat molt espectacular, amb moments de força intensitat. L'èxit en va propiciar una nova edició l'any següent.

Aquest 2007, any del quarantè aniversari, ha estat un dels períodes més importants de la història del club. En primer lloc, Oriol Castellà s'ha convertit en el nou campió d'Espanya, de Catalunya i de la Setmana Catalana de Vela de Patí de 1a categoria i ha ocupat el tercer lloc a la Copa d'Europa de Vela de la seva classe. En segon lloc, Xavier Roca ha estat nomenat per l'associació internacional de patinaires, l'ADIPAV, el millor patró de la classe de 1a categoria, a més d'assolir un tercer lloc al "Campionat d'Espanya de Patí de Vela de 1a categoria", guanyar un sotscampionat de la Copa d'Europa i esdevenir campió de dos trofeus de categoria a nivell català: el de la Mercè i el de Plata. En tercer lloc, Berni Wunderling ha estat sotscampió de Catalunya i campió de la "International ADIVAP's Cup" de 2a categoria en classe Patí de Vela. Finalment, ha estat un any de premis per als patinaires júnior: Oriol Mahiques ha esdevingut campió d'Espanya, de Catalunya i de la "Setmana Catalana de Vela", mentre que Víctor Aguiar ha aconseguit ser sotscampió de Catalunya, de la Setmana Catalana de Vela i de la "International ADIVAP's Cup".

UNA PERSPECTIVA DE FUTUR PROMETEDORA

Aquests anys, s'han viscut molts canvis i s'han aconseguit moltes victòries que han convertit el Club Nàutic en una de les millors entitats nàutiques d'Espanya en l'àmbit del patí i del catamarà. Després de quaranta anys de treball per part de centenars de persones, el Nàutic s'ha especialitzat en vela lleugera, ha mantingut una escola de vela reconeguda com una de les millors del país, i ha dut a terme una activitat social i esportiva continuada durant tot l'any.

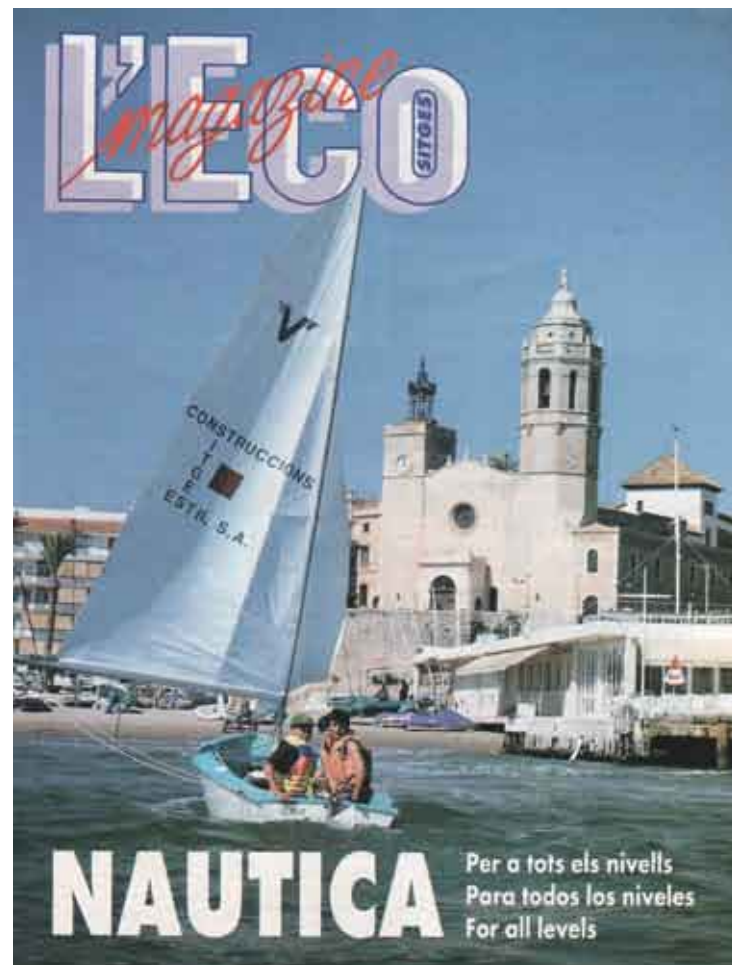
En aquests últims anys, també s'ha assolit un objectiu que es va proposar la junta presidida per Jaume Rogé: la participació de membres del club en tots els estaments esportius. Són molts els representants del club: Pepa Bartolomé com a secretària de la classe "patí de vela júnior" de la Federació Catalana de Vela (FCV), Armand Martínez i Luís Izquierdo com a vicepresidents de l'ADIPAV, Xavier Roca i Agustí Sau com a vocals de l'ADIPAV, Manel Martí en qualitat de membre de la Comissió Tècnica de l'ADIPAV, Llorenç Estivill com a representant dels clubs esportius de Sitges al Patronat d'Esports de Sitges, i Jaume Rogé, com a membre de la

junta directiva de la FCV i representant dels presidents dels clubs nàutics de Catalunya, a més de ser assembleari de la Federación Española de Vela.

La platja de la Fragata ha estat testimoni del ressorgiment del patí de vela. El catamarà, amb el qual s'havien aconseguit tantes victòries, ha donat pas al patí i al patí júnior. La classe catamarà, però, ha continuat donant moltes alegries al club, tot aconseguint primers llocs als campionats de Catalunya i Espanya, amb el sòlid equip format per Jordi Figuerola, David Rogé i Ivan Garcia.

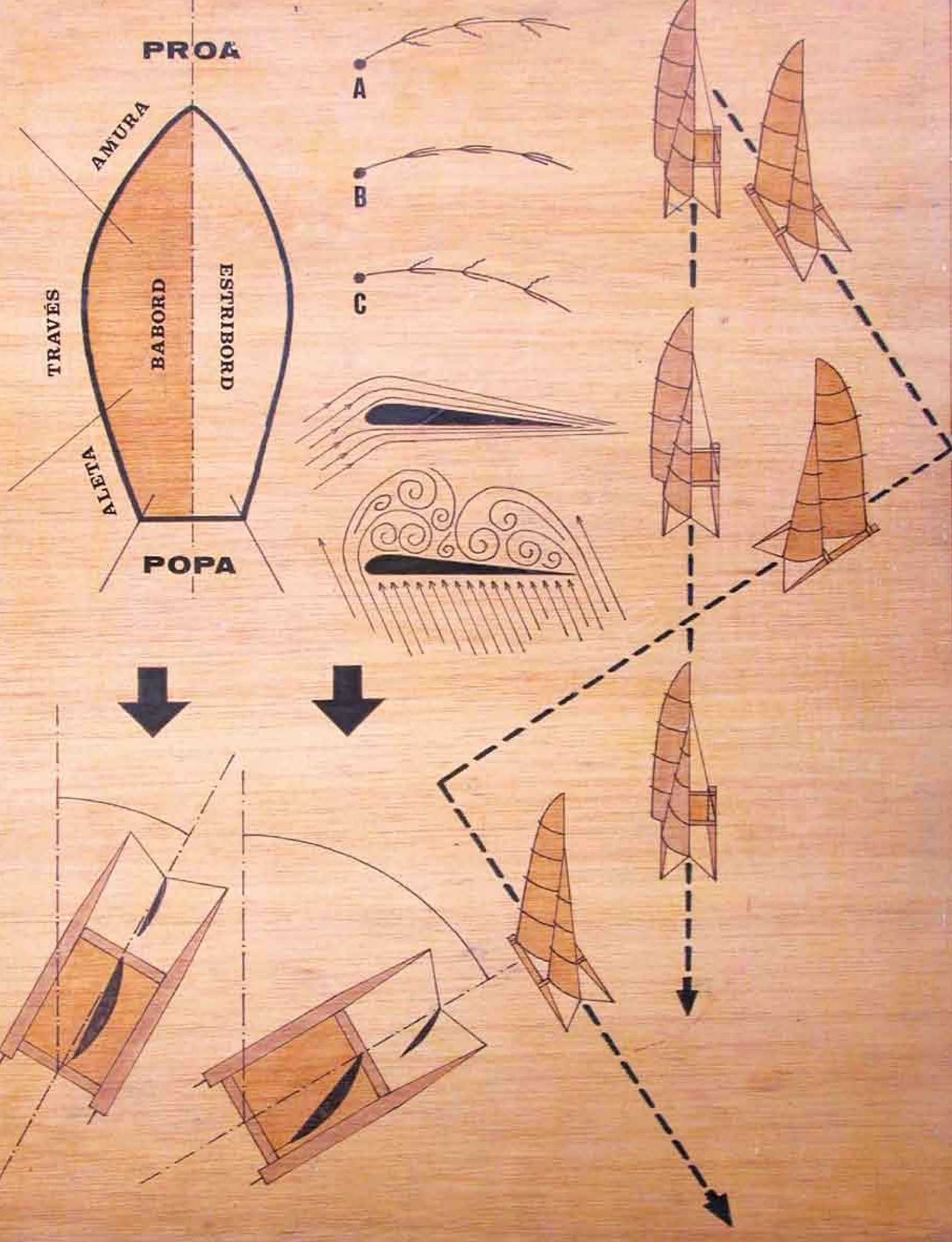
D'altra banda, destaquen una nova generació de patinaires com Oriol Castellà, Xavier Roca, Luís Izquierdo, Berni Wunderling, Julián Vinué Biarnès, Fernando Blasco Romeu, els germans Zobel o Yannick Márquez, per posar alguns exemples, que participen amb èxit a les principals competicions del país. Els navegants del patí júnior també hi tenen un lloc molt destacat, ja que ells són el futur del Nàutic.

En definitiva, tots ells són part de la gran comunitat del club, actualment amb tres-centes famílies que defensen els colors blau, blanc i vermell del club.

Capítol 2

L'ESCOLA DE VELA, FÀBRICA DE SOMNIS

L'ESCOLA DE VELA, FÀBRICA DE SOMNIS

Fa quaranta anys, ningú no s'imaginava que l'Escola de Vela del Club Nàutic de Sitges esdevindria un centre d'ensenyament nàutic de primer ordre. Fa vint-i-cinc anys, Gerardo Carrera i Carles Molina “Sénior” van posar en funcionament aquesta nova escola que va rebre l'homologació federativa l'any 1990. En els seus inicis, a la dècada dels setanta, es realitzaven només cursos d'estiu i es disposava de pocs mitjans. Actualment, l'Escola de Vela manté les activitats tot l'any, segueix l'estàndard de seguretat de l'Escola Catalana de Vela i forma instructors, a més de nens i nenes procedents de diverses escoles. Els esports nàutics són, avui en dia, la pràctica esportiva en què el poble de Sitges té més representació.

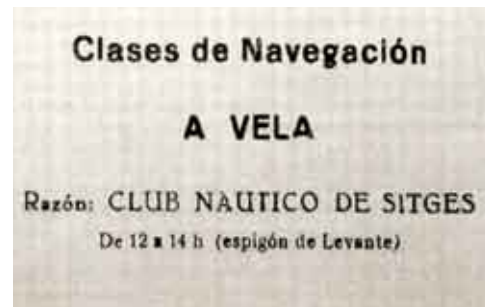
UNS INICIS INTERMITENTS

L'inici dels cursets de vela tenen lloc a finals dels anys seixanta i a principis dels setanta, amb l'acció desinteressada d'alguns socis que ensenyaven durant l'estiu als més joves del club. Alguns d'aquests noms avui ja són llegenda, com Antoni Corella, un dels tres fundadors del club, i Pere Harster, expresident i excomodor de l'entitat. La flota amb què comptaven els primers monitors era molt escassa, ja que només disposaven d'un *vaurien*, un 420 i poc més. —“quasi ningú sortia al mar” recorda Harster. Moltes famílies sitgetanes, com els germans Miquel i Joan Anton Matas Arnalot, els Carbonell o els Jou, van ser alumnes de Harster quan impartia cursos de vela.

Encara que en un principi els instructors eren els mateixos socis del club, l'estiu de 1972 va formar part de l'equip un monitor aportat per la Federació Catalana de Vela. Del 15 al 30 d'agost, l'instructor federatiu va donar classes d'iniciació i perfeccionament als fills de socis o amics interessats, amb uns drets d'inscripció gratuïts per als abonats del club i de dues-centes pessetes de cost per als seus fills i quatre-centes per a la resta de perso-

nes que volguessin provar-ho. A l'avís publicat a *L'Eco de Sitges* el 8 d'agost de 1972, hi constava que “los cursillistas deberán estar provistos de un chaleco salvavidas y presentarse en el Club Náutico de Sitges el día 15 de agosto a las diez y media”. Aquesta és una prova més de la senzillesa d'aquella època, que funcionava amb mitjans escassos però amb molta il·lusió. Una il·lusió que, d'altra banda, s'ha mantingut intacta des del primer dia fins a la celebració del quarantè aniversari.

Amb el nomenament de Pere Harster com a president del club, arriba una nova fornada de monitors. L'estiu de 1976, uns joves Josep Maria Robert i Xavier Jou, comptant amb la col·laboració de Vicenç Robert, germà de Josep Maria, i de Carles Bellmonte, van rellevar els qui fins aleshores havien estat els responsables de l'escola. Bellmonte va oferir-se a organitzar els cursets de vela després que el mateix Jou li hagués donat classes a bord d'un *vaurien*. Tal i com recorda Jou: -“No era una escola de vela formal, era més una activitat del club oberta a tothom amb preus especials per als socis”.- Aquells estius, més d'una vintena de nens i nenes van participar a cada un dels quatre cursets que es van oferir. Un dels participants era l'estimat Gerardo Carrera.

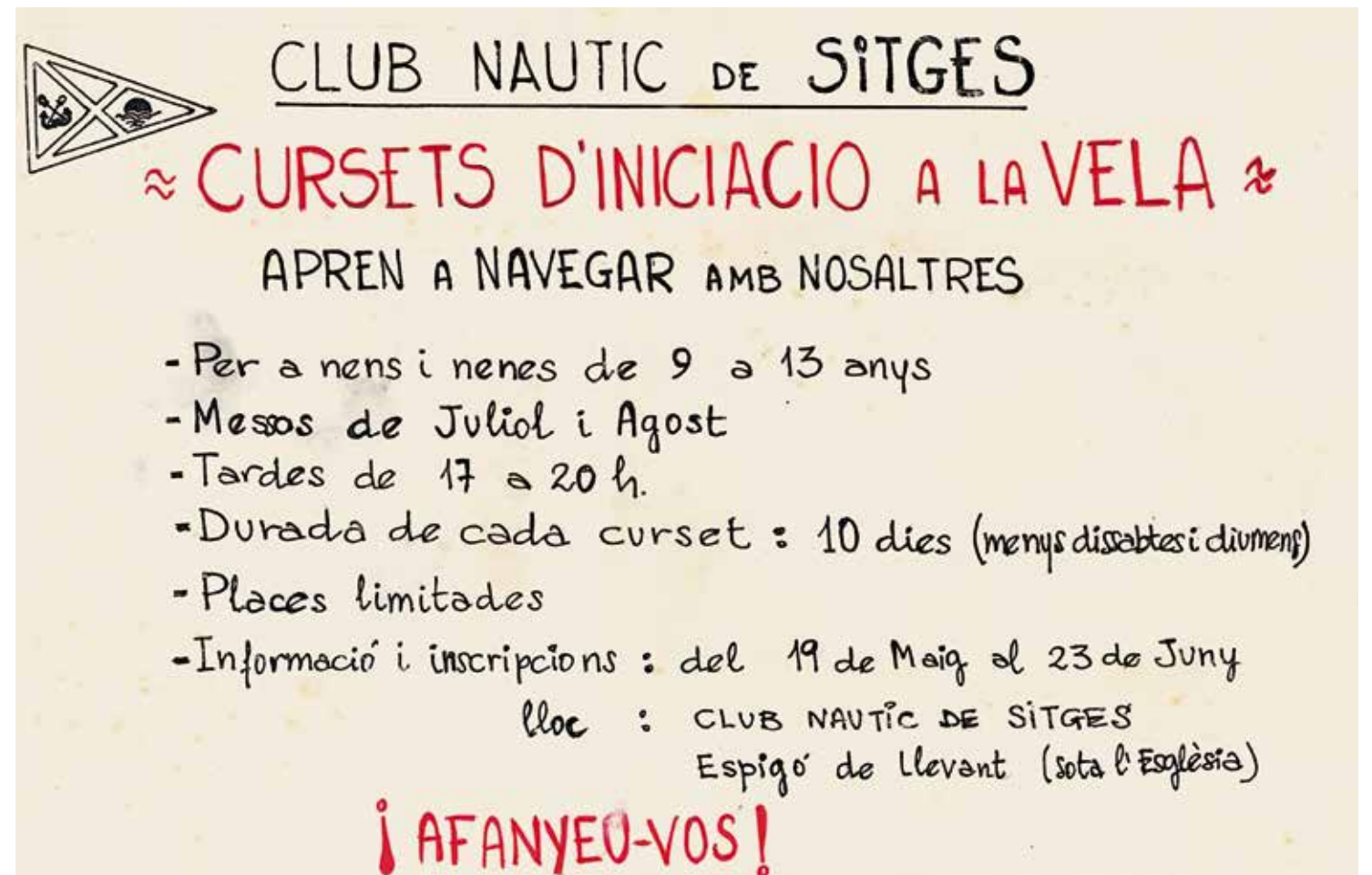
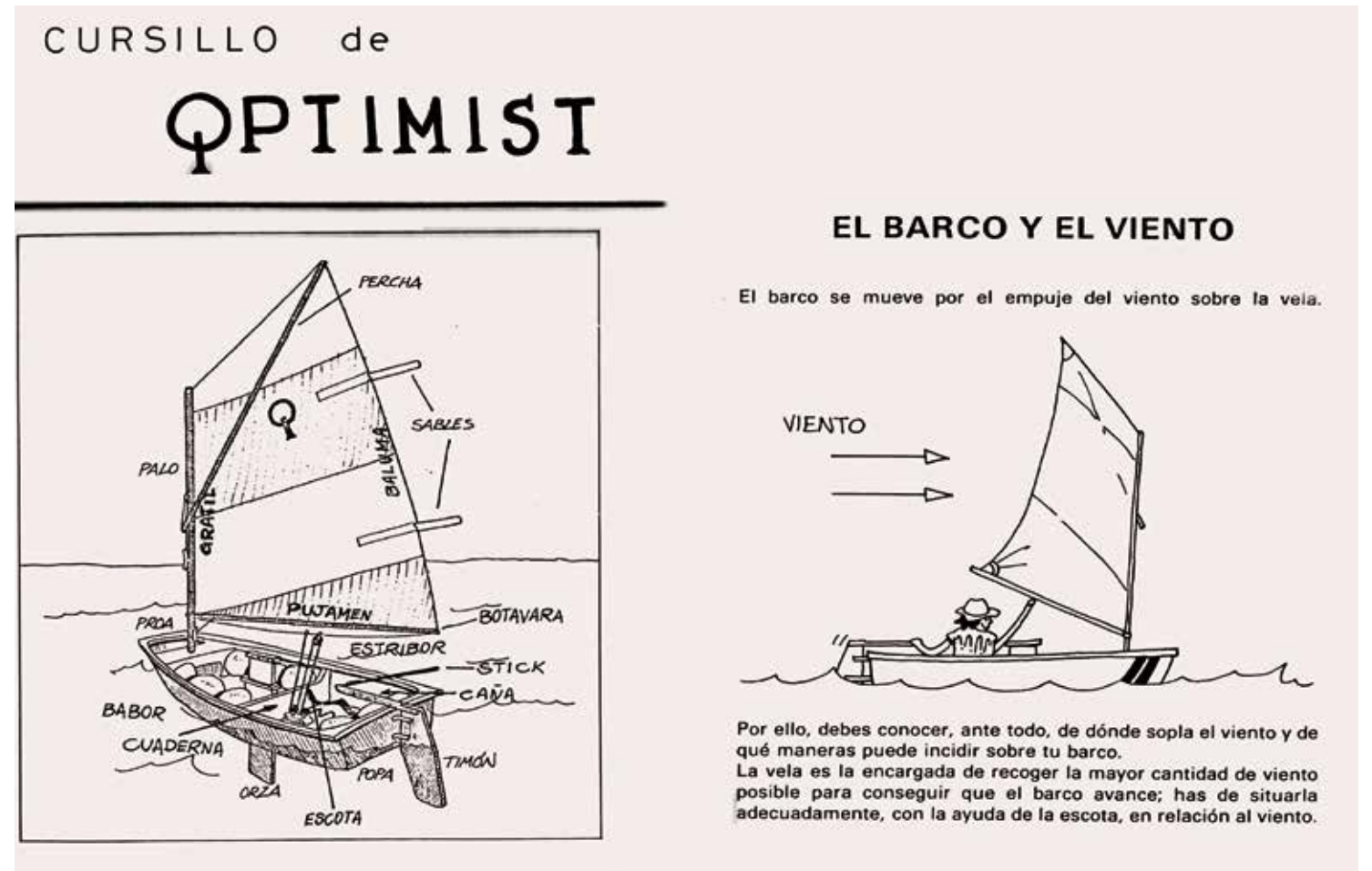

Els mesos d'estiu Josep Maria Robert i Xavier Jou tenien prou temps lliure per poder treballar pel club. Els cursets d'iniciació i perfeccionament que es duïen a terme els mesos de juliol i agost tenien una durada bisetmanal, amb un horari matinal d'onze a una del migdia. Jou recorda que ho feien per *"distreure'ns i per amor a la nàutica"*. En l'àmbit econòmic, l'escola de vela no recaptava molts diners. Els guanys es destinaven a pagar les despeses de gasolina de la motora de salvament, una part era per al club i la resta servia per pagar els instructors. Tal com comenta Jou: *"el que cobràvem ens ho gastàvem en aperitiu al bar La Vall"*. Aquests cursets d'iniciació van continuar funcionant del 1979 al 1981, any en què Robert i Jou no van poder continuar dedicant-s'hi tant per motius professionals com pel servei militar que tenien pendent. Tot i això, els dos socis van continuar col·laborant en els cursets de forma ocasional. En diferents períodes de temps, els dos formarien part de la junta directiva i serien comodors de l'entitat.

Paral·lelament, des de 1980 va començar a funcionar l'escola de *windsurf* de l'entitat. La iniciativa va sorgir de Jorge Capó i Úrsula Blatter, monitors en els primers temps. El 1979 va ser l'any de la consagració definitiva d'aquesta

modalitat, amb el trofeu TDV patrocinat per l'empresa de planxes i veles Fibrester. Va ser aleshores que el club va muntar els planxers a la platja de la Fragata i va adquirir prou material per practicar el *windsurf*. Alguns dels monitors que van contribuir a l'èxit d'aquesta modalitat esportiva als anys vuitanta van ser, entre d'altres, joves regatistes com Patricio Cuéllar, Christian Gobert, Marcus Llop, Pilar Osete Vidal, Xavier Roca i els mateixos Capó i Blatter. Molts d'ells havien començat sent alumnes als cursets i van acabar competint i ensenyant altres persones.

El club va impartir cursets de *windsurf* tots els estius fins l'any 1989. Van deixar d'oferir-se perquè, d'una banda, en aquest últim any només hi va haver una desena de persones interessades i, d'altra banda, perquè els monitors s'anaven fent grans i tenien cada vegada més compromisos professionals i menys temps lliure per dedicar-s'hi. L'estiu del 1990, tot i que s'havia previst encara un curset de *windsurf*, finalment es va anul·lar perquè s'hi van inscriure poques persones, en part a causa del poc vent que dificultava la pràctica d'aquest esport a Sitges. Altres poblacions com Castelldefels, amb més bones condicions meteorològiques, van absorbir part dels aficionats a aquesta modalitat nàutica.

UNA ESCOLA DE VELA AMB ASPIRACIONS

L'Escola de Vela va néixer gràcies a persones que van donar-ho tot pel Nàutic en aquells intensos dies dels vuitanta. Una d'elles va ser Carles Molina "Sénior". La seva sogra era la responsable del bar-restaurant de l'entitat i per això Molina sempre dinava allà quan plegava de treballar. En les contínues visites de Molina al club, va relacionar-se amb Gerardo Carrera, que el va convèncer per navegar amb el seu patí "Kamikaze". Sembla que li va agradar tant que Carles Molina es va acabar comprant un patí de segona mà. D'ells va sorgir la idea de muntar una escola de vela perquè tothom pogués gaudir de la navegació.

Encara que les instal·lacions eren força precàries, el bon ambient va afavorir el desenvolupament d'aquesta nova empresa. Van començar des de zero, buscant informació a la Federació Catalana de Vela, on van aconseguir un llibret d'*optimist* i un vídeo nàutic. Molina feia còpies utilitzant la màquina multicopista dels Escolapis de Sitges, un aparell rudimentari que imprimia pressionant la lletra directament sobre el paper vegetal foradat, que s'enrotllava en un cilindre on s'incorporava la tinta.

Un cop havien elaborat la part teòrica, necessitaven aconseguir alumnes. Els promotors volien donar a conèixer la vela a les escoles de Sitges i així despertar l'interès de la població per les activitats nàutiques. Molina mateix s'havia iniciat en la navegació als 31 anys, quan Carrera l'havia introduït al món del patí. Els dos emprenedors van organitzar una campanya de promoció a les escoles de Sitges, concertant entrevistes amb els directors dels centres i parlant amb els tutors de nens i nenes amb edats compreses entre els 8 i els 12 anys. Els passaven un vídeo proporcionat per la Federació Catalana de Vela amb imatges també del Club Nàutic, i els repartien fullets promocionals. Per aconseguir més persones interessades, es donava l'opció de, un cop fet el curset, navegar gratuïtament amb una embarcació del club durant un any. No obstant això, la campanya escolar no va tenir gaire èxit. Es va decidir ampliar l'oferta dels cursos a pares i mestres, però tampoc va anar massa bé, ja que només s'hi van inscriure set mestres de l'institut Benaprès i algunes persones més. Encara que el nombre d'assistents als cursets era realment escàs, Carles Molina "Sénior" i Gerardo Carrera van continuar amb la seva feina fins l'estiu del 1985, ajudats per Isabel Otten, regatista de

làser que estiujava a Sitges amb la seva família. Aquell any, Molina va haver de renunciar a la seva tasca formativa per raons professionals. El volum d'alumnes no havia estat massa bo: per exemple, el 1982 no van passar de vint-i-cinc persones i el 1983, de trenta-vuit. D'aquests últims, només vint-i-quatre van continuar navegant amb certa regularitat.

L'any 1982 es van adquirir quatre embarcacions "optimist" per a l'Escola de Vela. La Federació Catalana de Vela havia fet una oferta prou interessant i quatre socis van comprar, amb els seus diners, quatre unitats d'aquesta classe: el "Xavi" de Xavier Carbonell, el "Maria" de Josep Maria Hierro, el "Baloo" de Francesc Osete Latiegui, i l'"Ivan", de Jorge Capo. Tots ells van cedir les embarcacions a l'Escola de Vela que aleshores només disposava de dos *vaurien*, un de fusta propietat de Xavier Jou i un de plàstic. Les pràctiques es feien dins els espigons, amb els *optimists* lligats amb una corda a la motora, que feia una petita marrada i poc després els treien a la mar.

Per poder pagar la despesa que representaven els cursets, el club va fomentar el lloguer de planxes de TDV,

que generaven uns ingressos suficients per aguantar l'economia de l'entitat. Després de la marxa de Molina, Gerardo Carrera va continuar coordinant l'escola i, els qui, al començament, havien estat alumnes de Gerardo i Carles, van convertir-se en monitors i es van responsabilitzar dels cursets. Elisenda i Daniel Vives, Xavier Roca, Raimon Duran, Christian Gobert o Francisco Osete Vidal són algunes de les persones que van continuar desenvolupant les tasques de monitors fins que, l'any 1990, l'Escola de Vela va ser reconeguda per la Federació Catalana de Vela.

DISSET ANYS DE MILLORES

L'any 1990, la Federació catalana de Vela va reconèixer el club com a escola federada. Aquest fet va obrir el camí d'una bona època per a l'escola. El gran nombre existent d'aficionats a la vela entre els nens i joves de Sitges va garantir el relleu generacional de l'entitat, aconseguint apropar els escolars a la pràctica d'aquest esport.

Per aquelles dates, Jordi Baijet, professor de l'escola Esteve Barrachina, havia entrat al club. Baijet considerava que la pràctica de la vela podria funcionar com a teràpia per a alguns alumnes conflictius de la seva escola. Va promoure la contractació d'Alfred Tholen com a nou director de l'Escola de Vela l'any 1990. Tholen, regatista consumat i monitor titulat, va planificar els primers cursos de cap de setmana i d'estiu i també va aconseguir donar una formació continuada durant tot el curs escolar 1990-1991, d'octubre a juny, a nens i nenes de les escoles Esteve Barrachina i Miquel Utrillo. Alfred Tholen disposava d'una petita flota formada per dos *vaurien*, una barca antiga amb un pal de 470 que servia de vaixell-escola, una motora i mitja dotzena d'*optimists*.

Aquests primers alumnes s'organitzaven en grups: un de vuit nens provinents d'educació especial i altres grups d'entre catorze i quinze nens. Les classes s'impartien en horari escolar en torns de matí i tarda de dues hores de durada. Els nivells dels grups i els horaris els posava la Federació. El segon any, el club va confirmar aquesta opció formativa i va continuar organitzant els cursets i, amb aquesta finalitat, van comprar deu neoprens més per als nens i nenes. A poc a poc, les escoles anaven considerant la possibilitat d'organitzar, dins el curs escolar, una setmana dedicada a aquest esport. L'any 1991, Jordi Baijet va ocupar el càrrec de regidor d'esports de Sitges i va contribuir a promocionar la pràctica de la vela entre els escolars del poble. El gran avantatge de navegar des de l'escola era el preu, 2.000 pessetes el curs.

L'any 1994, la flota millora amb la inclusió de dos *Raqueros* proporcionats per la Diputació de Barcelona, amb la compra dels *Hobie Cat* i *KL* per part del club, i amb la donació de tres patins que fan alguns socis del club. Sens dubte, era un material molt necessari, ja que Tholen havia aconseguit captar fins a cent seixanta nens d'entre 10 i 15 anys. Sis anys després de començar

a treballar incansablement pel club i per les escoles de Sitges, Alfred Tholen deixa la direcció de l'Escola de Vela. Jordi Domingo, soci del Nàutic, se'n fa càrrec temporalment fins que al novembre de 1997 arriba l'actual director, Lluís Serra.

Serra, que treballava al Centre Municipal de Vela de Barcelona, estava recomanat per la mateixa Federació perquè ocupés el càrrec de màxim responsable de l'Escola de Vela del club. Quan va començar la seva tasca, els cursos de vela escolar tenien uns setanta-dos alumnes de dues escoles en grups de dotze nens i només es comptava amb dos instructors, el mateix Lluís Serra i Anton Rafecas. Deu anys després, el nombre d'alumnes arriba a 600, provinents de les escoles Esteve Barrachina, Miquel Utrillo, Escoles Pies, Maria Ossó i els Instituts Benaprès, Vinyet i Escoles Pies. Hi ha diversos motius que expliquen aquesta espectacular progressió: la renovació periòdica de tot el material, la inclusió de fins a cinc instructors per grup, la implicació del professorat i els pares, la consideració de la vela com a part de l'educació física a l'escola i l'augment de la subvenció municipal. Cal fer esment també de la professionalitat i el determinat suport i

supervisió de la junta en els aspectes de gestió econòmica i administrativa.

Actualment, un equip de vint persones dona el millor de la seva experiència professional i vital per transmetre els valors de la navegació: seguretat i respecte, sense oblidar la diversió.

Els cursos d'estiu també han evolucionat. Actualment, funcionen els mesos de juliol i agost amb setmanes intensives de matins i tardes. Compten amb prop de mil alumnes (dos mil en tot l'any) situant al Nàutic de Sitges com a la primera escola de club en nombre d'alumnes a tot Catalunya, repartits per nivells, edats i modalitats. L'èxit del club i de la seva escola de vela es troba en l'àmplia oferta per als escolars i per a la resta de persones que es volen iniciar en la navegació: monobucs, patins, patins júnior, catamarans, taules de *windsurf*, caiacs... Els objectius marcats pel club s'han aconseguit amb escreix. Molts dels que havien estat alumnes són ara socis del club i alguns fins i tot són instructors o regatistes. Tal com explica Lluís Serra, la satisfacció més important de l'escola de vela és el fet de “contribuir al món de la vela, cosa que m'ha

fet créixer com a persona i com a professional, a més d'aconseguir amics per sempre”.

El Club Nàutic de Sitges es planteja molts reptes de futur per a l'Escola de vela: modernitzar i renovar la flota, l'equipament i el material; professionalitzar encara més els tècnics; potenciar altres modalitats com el caiac, el surf o el kite-surf entre d'altres; i augmentar el nombre de monobucs, taules de windsurf i catamarans que l'entitat té en propietat. L'Escola de Vela treballa perquè el premi aconseguit l'any 2005 com a millor escola de vela de Catalunya continuï sent una realitat i, sobretot, perquè la vela esdevingui un esport popular per practicar en família, amb amics o, simplement, un esport que permeti gaudir del mar que tant estima la família del Club Nàutic de Sitges.

entrenaments **sailing**
courses

cursos de vela

iniciació totes les edats
all ages training

Club Nàutic de Sitges

Espigó de llevant, s/n • tel./Fax 93 743 20 57
E-mail: nautic@sitges.cat • www.cn.es/16433/nauticsitges

QUEFEM?

LA GUIA SETMANAL IMPRESCINDIBLE

setmana del 2 al 8 de juny, any 2000

LA VANGUARDIA

SET DIES
FIRA I FESTES DE L'ASCENSIO
CINEMA
CAMPO DE BATALLA: LA TIERRA MANSFIELD
PARK
TEATRE
SLY
BODAS DE SANGRE
SPIRIT OF THE DANCE
MÚSICA
NIÑA PASTORI
PRESUNTOS IMPLICADOS
NIÑA
FIRESTIU
ESCAPADES
LA RUTA DEL BANDOLER SERRALLONGA

Aprender a navegar

TOTS ELS PASSOS PER INICIAR-SE EN EL MÓN DE LA VELA

Capítol 3

ELS PRESIDENTS I LES SEVES JUNTES

Josep Maria Matas Barceló
(març–novembre de 1967)

El símbol del naixent Club Nàutic de Sitges. Personalitat del món empresarial català i sitgetà, Josep Maria Matas Barceló (Barcelona, 12 de març de 1923 – Sitges, 2 de desembre de 1980) va ser l'escollit per José Antonio Campillo, Antoni Corella i Genís Muntané, el tres fundadors de l'entitat, per presidir el Nàutic, en part a causa dels seus contactes empresarials i de la seva visió de futur. Matas Barceló era una persona amb molt prestigi a la vila, un conegut hotelier que havia ocupat el càrrec de president de la Creu Roja de Sitges i que havia estat directiu de Foment del Turisme de Sitges.

Els tres fundadors van considerar que seria molt positiu que un home sensat com ell es dedicués al club. Amb molta il·lusió i, ja des la seva fundació oficial el 21 de març del 1967, Campillo, Corella, Muntané i el mateix Matas Barceló van organitzar les primeres regates socials de l'entitat, els ja tradicionals trofeus de Festa Major i de la Verema. Matas Barceló va preferir retirar-se el novembre del mateix any per donar entrada a persones que estaven interessades en l'avantprojecte d'un port esportiu a la façana marítima de l'església parroquial.

Junta fundacional
(21 de març de 1967)

- President
Josep Maria Matas Barceló
- Vicepresident
Isidre Llorens Segarra
- Secretari
Antoni Corella Miracle
- Tresorer
Rafael Borja Termes
- Comptador
Odorico Saseta Rodríguez
- Comodor
Pere Serramalera Cosp
- Vocals
Juan Franco López, Genís Muntané Estivill, Estanislau Cussó Arin, Juan Corella Miracle, José Antonio Campillo Carrión, Guillermo de Celis Carreras, Angel Miguelsanz Arnalot

Pere Baret Sabater
(desembre de 1967- desembre de 1969)

Home de negocis reconegut, Pere Baret Sabater (Barcelona, 16 de juny de 1925) va accedir a la presidència del club quan l'alcalde de l'època, José Antonio Martínez Sardà, va proposar construir a Sitges un port esportiu de luxe semblant als existents a Niça i Cannes. Baret, que residia ocasionalment al poble, era una personalitat de l'època, ja que havia estat vicepresident del Barça a la junta de Narcís de Carreras (1967-1968). Els socis fundadors no s'ho van pensar gaire i van acceptar de bon grat que Baret fos president. El projecte pretenia construir un complex esportiu amb amarratges per a grans velers i amb una zona d'habitatges i apartaments a les pròpies instal·lacions. La ubicació del port, a sota el Baluard, era un tema molt conflictiu. L'oposició va ser ferotge i la pròpia alcaldia, que fins aleshores havia promogut el complex, va canviar de posició per evitar veure's vinculat a una promoció rebutjada per la societat local. En veure que ningú no recolzava la promoció, Pere Baret va dimitir el 6 de desembre de 1969 per dedicar-se exclusivament als seus negocis del món immobiliari, tèxtil i de les finances. El va substituir el seu vicepresident, Teodoro Cañequé, fins a les eleccions de 1970. Avui viu retirat al poble com un sitgetà més.

Junta de Pere Baret Sabater
(2 de desembre de 1967)

- President
Pere Baret Sabater
- Vicepresidents
Pere Serramalera Cosp, Manel Carbonell Tort, Teodoro Cañequé Ranz
- Secretari
Antoni Corella Miracle
- Vicesecretari
José A. Mirabent Calaf
- Tresorer
José Antonio Campillo Carrión
- Comptador
Genís Muntané Estivill
- Comodor
Josep Maria Padró Jové
- Vocals
Josep Maria Font Llopart, Juan A. Martínez Vázquez, Esteve Bassols Montserrat, Ramon Gumà Camps, Josep Maria Matas Barceló, Antoni Muntanyola, Oderico Saseta Rodríguez, Víctor Sen Martín, Evaristo Segur, Juan Corella Miracle, Jaime Ribó, Isidro Llorens Segarra, Domingo Espada, Francisco Saouz i José A. Solís Cuéllar

Renovació de la junta de Pere Baret Sabater
(11 d'octubre de 1969)

- President
Pere Baret Sabater
- Vicepresidents
Teodoro Cañequé Ranz, Manel Carbonell Tort
- Secretari
Josep Comes
- Vicesecretari
José A. Mirabent Calaf
- Tresorer
Francesc Mitjans
- Comptador
Román Ferret
- Comodor
Pere Harster Nadal
- Delegat de Vela
Fernando González Ballesteros
- Vocals
Genís Muntané, Isidre Llorens Segarra, Josep Maria Font Llopart, Ramon Gumà Camps, Antoni Muntanyola, Víctor Sen Martín, Manel Carbonell Tort (octubre de 1970- maig de 1976)

Manel Carbonell Tort

(Octubre de 1970 – Maig de 1976)

Manel Carbonell Tort (Sitges, 8 de febrer de 1922 - 20 de febrer de 2007) va solucionar les urgències del Nàutic. Va arribar a la presidència en un moment crític de l'entitat. El poble de Sitges tenia ben present el recent gran projecte de port esportiu a sota de la façana de l'església del poble que el club havia promogut. L'Ajuntament no tenia bones relacions amb l'entitat, que patia constantment talls de subministrament elèctric i d'aigua sense que l'Administració hi trobés una solució. Una freda nit de mitjans de 1970, Carbonell es va recloure al local social del Nàutic per pensar com salvar l'entitat de la pressió institucional sitgetana. La junta de Cañeque volia dimitir i ell, l'endemà al matí, els va advertir: -“si voleu dimitir, marxeu, però jo em quedaré per lluitar pel Nàutic”-. Així, la fermesa de Carbonell va donar el seus fruits. Quan va ser nomenat president, va intentar estabilitzar el club mitjançant l'organització de les Copes d'Or i al mateix temps va endegar un projecte de renovació de la platja de la Fragata per fer un port esportiu a petita escala. Novament, l'oposició va ser molt forta. Des que es va presentar aquest nou projecte l'any 1972 i fins el 1976, les crítiques dels mitjans de comunicació i de les entitats de la vila es van fer cada vegada més dures. Veient que el poble de Sitges no estava convençut de la proposta i que l'alcalde boicotejava el projecte, Carbonell, cansat, va plegar. Quan va morir, el 20 de febrer de 2007, es va perdre una part essencial de la celebració del quarantè aniversari del club, ja que n'era el president de la comissió coordinadora.

Junta de Manel Carbonell Tort

(10 d'octubre de 1970)

President

Manel Carbonell Tort

Vicepresidents

Teodoro Cañeque Ranz, Víctor Sen Martín,

Josep Maria Font Llopart

Secretari

Josep Comes

Tresorer

Francesc Mitjans

Comptador

Román Ferret

Comodor

Pere Harster Nadal

Delegat de Vela

Fernando González Ballesteros

Delegat de Motonàutica

Francisco Cabero

Delegat d'Obres

Genís Muntané Estivill

Vocals

Juan Artiach, Isidre Llorens Segarra, Ramon

Gumá Camps, Antoni Muntanyola, Josep

Maria Serra Mercader, Jesús López Luna,

Federico Malagelada Benaprès

Renovació de la junta de Manel Carbonell Tort

(6 de febrer de 1972)

President

Manel Carbonell Tort

Vicepresidents

Teodoro Cañeque Ranz, Víctor Sen Martín,

Josep Maria Font Llopart

Secretari

Francesc Mitjans

Vicesecretari

Eduard Rodrigo Jover

Tresorer

Jorge Forns

Comptador

Jesús López Luna

Comodor

Fernando González Ballesteros

Vocals

Pere Harster Nadal, Genís Muntané Estivill,

Ramon Gumá Camps, Rafael Piqueras,

Francisco Cabero, Antoni Trilla

2a junta de Manel Carbonell Tort

(3 d'agost de 1974)

President

Manel Carbonell Tort

Vicepresidents

Teodoro Cañeque Ranz, Víctor Sen Martín,

Josep Maria Font Llopart

Secretari

Francesc Mitjans

Tresorer

Eduard Rodrigo Jover

Comptador

Jesús López Luna

Comodor

Antoni Trilla

Vocals

Pere Harster Nadal, Genís Muntané Estivill,

Fernando González Ballesteros, Josep Maria

Serra Mercader, Ramon Gumá Camps,

Antoni Muntayola, Alejandro Blay, Angel

de los Santos Palazzi Duarte, Agustí Amell,

Joaquim Masó, Jorge Figueras, Francisco

Javier S. Ferret, Camilo Carrero Martínez de

Galinsoga, Francisco Peris Mencheta

Pere Harster Nadal

(maig de 1976 - setembre de 1977)

El doctor Pere Harster Nadal (Barcelona, 4 de maig de 1936), odontòleg i propietari juntament amb el seu germà Jordi, de les Harster Clíniques Dentals, va ser un dels primers socis fundadors i tenia el gran objectiu de fer un club popular. Des de principis dels setanta, a bord del seus 470 i 420, va promoure els curssets de vela, organitzats amb poquíssims mitjans i utilitzant els llibres de l'escola de vela francesa de Clerans (Normandia). El maig de 1976, després de la renúncia a la presidència de Manel Carbonell i quan ningú volia fer-se càrrec del club, Harster, amb molta valentia, es va presentar com a president. La seva junta, segons Harster, era *“circumstancial, ja que ningú volia apostar pel Nàutic”*. Un any després, va convocar eleccions per provocar que Rodrigo accedís a la presidència de l'entitat.

Junta de Pere Harster Nadal

(30 de maig de 1976)

President

Pere Harster Nadal

Secretari

Albert Baltasar

Tresorer i Comptador

Jesús López Luna

Comodor

Antoni Trilla

Vocals

Fernando González Ballesteros, Alejandro

Blay, Jorge Figueras, Carles Bellmonte,

Ernest Romeu, Josep Maria Robert, Xavier

Jou i Mirabent, Josep Maria Roca Martí

Eduard Rodrigo Jover
(setembre 1977- desembre 1993)

Eduard Rodrigo Jover (Barcelona, 14 d’abril de 1930 - Sabadell, 30 de març de 2005) era una persona provinent del món de les assegurances a qui els socis mateixos del Nàutic van convèncer perquè es presentés a les eleccions convocades per Harster. Eduard, però, coneixia des de feia temps el funcionament intern del Nàutic. Havia entrat al club l’any 1969 a través del seu cunyat, Josep Comes. L’amistat entre Carbonell i Rodrigo havia fet que s’integrés a la maquinària del club. Quan va accedir a la presidència, no va afavorir de forma especial ni la pesca ni la nàutica, ja que no n’era un gran aficionat, sinó que va treballar gestionant el club i coordinant les diferents seccions, la qual cosa li va donar un imatge de persona seriosa. No obstant això, la seva junta, conjuntament amb els socis de l’època, van lluitar per la supervivència de l’entitat i van promoure, l’any 1982, el naixement de l’Escola de Vela, encapçalada per Carles Molina “Sènior” i Gerardo Carrera.

Aquesta Junta també va ser testimoni de l’ensorrament del local social. La primavera del 1986, un temporal va destrossar aquell espai de fusta tan emblemàtic. Només en va quedar la terrassa “Balears” i poca cosa més. Quatre mesos després, a l’estiu del mateix any, va construir-se un nou edifici amb totxos gràcies a nombrosos crèdits bancaris i subvencions públiques. L’any 1990, el club va contractar Alfred Tholen i el va nomenar primer director i monitor de l’Escola de Vela del Club Nàutic de Sitges, reconeguda per la Federació Catalana de Vela poc temps abans. A contracor, Rodrigo va donar pas a una nova generació perquè es fes càrrec del club l’any 1994.

Junta d’Eduard Rodrigo Jover
(10 de setembre de 1977)

President
Eduard Rodrigo Jover
Vicepresidents
Josep Comes, Carles Bellmonte, Lluís Conti
Secretari i tresorer
Francesc Mitjans
Comptador
Jesús López Luna
Comodor
Antoni Trilla
Vocals
Ernest Romeu, Josep Maria Robert, Xavier Jou i Mirabent, Josep Maria Roca Martí

Renovació de la junta d’Eduard Rodrigo Jover
(31 de maig de 1980)

President
Eduard Rodrigo Jover
Vicepresidents
Josep Comes, Carles Bellmonte, Lluís Conti
Secretari general
Francesc Mitjans
Vicesecretari
Josep Maria Solà Freixa
Tresorer
Juan Martínez Benazet
Comptador
Francisco Osete Latiegui
Comodor
Josep Maria Robert
Vocals

Gerardo Carrera, Pere Catasús, Xavier Jou i Mirabent, Antoni Trilla, Ernest Romeu, Xavier Carbonell Coll, Jordi Contreras, Juli Martínez Benazet, Pere Carbonell Coll, Josep Maria Roca Martí, Josep Maria Casanovas (incorporat el 13 d’octubre de 1980)

2a junta d’Eduard Rodrigo Jover
(19 de setembre de 1981)

President
Eduard Rodrigo Jover
Vicepresidents
Jordi Contreras, Carles Bellmonte, Josep Comes
Secretari general
Francesc Mitjans
Vicesecretari
Josep Maria Solà Freixa
Tresorer
Francisco Osete Latiegui

Comptador
Josep Maria Casanovas
Comodor
Xavier Jou i Mirabent

Vocal delegat de vela
Josep Maria Robert

Vocal delegat de surf
Jorge Capo
Vocal delegat de patí
Xavier Carbonell Coll

Vocal delegat de vaurien
Pere Catasús
Vocal delegat de 470
Antoni Trilla

Vocal delegat de 420
Ernest Romeu

Vocal delegat de terra
Gerardo Carrera

Vocals
Pere Carbonell Coll, Josep Maria Roca Martí, Josep Carbonell, Josep Maria Coll

3a junta d’Eduard Rodrigo Jover
(9 de novembre de 1985)

President
Eduard Rodrigo Jover
Vicepresidents
Carles Bellmonte, Jordi Contreras
Secretari
Francesc Mitjans
Tresorer
Francisco Osete Latiegui

Comodor
Xavier Roca Vilalta (substituït el 22 de febrer de 1986 fins la tardor del mateix any per **Carles Molina “Sènior”**)

Vocals
Josep Maria Solà Freixa, Josep Maria Robert, Josep Maria Casanovas, Antoni Trilla, Josep Maria Coll, Ernest Romeu, Gerardo Carrera, Xavier Carbonell Coll, Josep Maria Roca Martí, Josep Carbonell, Vicenç Robert Pascual i Agustí Mestres (incorporats el 13 de novembre de 1987), **Jordi Baijet i Vidal i David Casademunt** (incorporats el 3 de juny de 1989)

4a junta d’Eduard Rodrigo Jover
(16 de desembre de 1989)

President
Eduard Rodrigo Jover
Vicepresident
Carles Bellmonte
Secretari
Francesc Mitjans
Tresorer
Francisco Osete Latiegui

Comodor
Ernest Romeu

Vocals
Antoni Trilla, Agustí Mestres, Josep Maria Robert, Vicenç Robert Pascual

Renovació de la 4a junta d’Eduard Rodrigo Jover
(30 de novembre de 1991)

President
Eduard Rodrigo Jover
Vicepresident
Carles Bellmonte
Secretari
Antonio Fernández
Tresorer
Francisco Osete Latiegui

Comptador
Ramón Molist
Comodor
Ferran Hernández

Vicecomodor
Francisco Tomás

Vocals
Antoni Trilla, Agustí Mestres, Josep Maria Robert, Vicenç Robert Pascual, Julián Vinué Gimeno, Josep Maria Rabell, Francesc Mitjans

5a junta d’Eduard Rodrigo Jover
(18 de febrer de 1993)

President
Eduard Rodrigo Jover
Vicepresident
Carles Bellmonte
Secretari
Antonio Fernández
Tresorer
Ramón Molist

Comodor
Ferran Hernández

Vocals
Antoni Trilla, Agustí Mestre, Josep Maria Robert, Julián Vinué Gimeno, Francesc Mitjans, Francisco Tomás, Ernest Romeu i Josep Maria Rabell (incorporat el 10 de març de 1993)

Joan Anton Matas Arnalot
(gener de 1994 - setembre de 1998)

El projecte liderat per Matas Arnalot (Barcelona, 19 de març de 1954) va caracteritzar-se per la aposta de renovació del club. Tal com havia fet el seu pare feia quaranta anys, va accedir a la presidència amb moltes ganes de treballar, fent créixer el club especialment amb l'escola de vela. Des de ben petit, Matas Arnalot havia passat moltes hores a les instal·lacions del nàutic, juntament amb altres com Miquel Matas Arnalot, Joan Butí, Francesc Ruscalleda, Horaci Plaza, Xavier Carbonell Coll o Ton Pañella. Durant la seva presidència, el club va convertir-se en capital de la nàutica del país organitzant de forma consecutiva sis edicions de la Setmana Catalana de la Vela. També cal destacar, entre d'altres coses, l'ampliació i millora de les instal·lacions del club l'any 1999: van desaparèixer els famosos contenidors de material a la platja per donar pas a nous espais de vestidors, d'escola de vela i de magatzem. Matas Arnalot, molt ocupat pel negoci familiar d'hoteleria i per les seves responsabilitats a Turisme de Sitges o al Gremi d'Hoteleria de Sitges entre d'altres, va delegar el 25 de setembre de 1998 la presidència del club en el seu vicepresident executiu, Ferran Hernández, fins el setembre de 2001, any en què es van convocar eleccions.

Junta d'en Joan Anton Matas Arnalot
(18 de gener de 1994)

President

Joan Anton Matas Arnalot

Vicepresidents

Jordi Contreras, Ferran Hernández, Antonio Fernández

Secretari

Agustí Mestre (substituït per **Fernando Blasco Casares** el 13 de juliol de 1994)

Tresorer

Ramón Molist (també responsable d'administració

Comodor

Francisco Tomás

Vocals

Josep Mª Solà Freixa, Eugeni Bernat, Julián Vinué Gimeno, Fernando Blasco, Lluís Romeu, Xavier Carbonell Coll, Pere Carbonell Coll, Alberto-Hugo Heusch i Josep Mª Casanovas (incorporats l'onze de maig de 1994)

2ª junta d'en Joan Anton Matas Arnalot
(16 de setembre de 1997)

President

Joan Anton Matas Arnalot

Vicepresidents

Ferran Hernández, Jordi Baijet i Vidal a

Secretari

Julián Vinué Gimeno

Tresorer

Ramón Molist

Comodor

Francisco Tomás (substituït per **Armand Martínez** al 1998)

Vocal de Patí i delegat de vela

Armand Martínez

Vocal de catamarà

Axel Hernández

Vocal de conservació

Joan Figueras

Vocal d'obres

Josep Mª Casanovas

Vocal d'activitats socials

Vicenç Cervera

Vocals

Lluís Romeu, Xavier Carbonell Coll, Fernando Blasco Casares, Antonio García, Jaume Rogé i Vilaseca, Jordi Contreras, Pere Carbonell Coll

Jaume Rogé i Vilaseca
(Setembre 2001 - Desembre 2007)

Jaume Rogé i Vilaseca (Barcelona, 14 d'abril de 1951), llicenciat en Dret i pertanyent a la indústria siderúrgica, un home afable i patinaire per excel·lència, ja havia tingut experiència a l'anterior junta com a vocal. Rogé i les seves persones de confiança van lluitar pel sanejament econòmic de l'entitat i per la professionalització del club, un objectiu que es van marcar les anteriors juntes i que ells volien consolidar. L'11 de novembre de 2001, quan s'estrenava al càrrec, un violent temporal va arrasar pràcticament mig club. La paret de l'espigó de Llevant va quedar pràcticament polvoritzada i les pedres i l'aigua van envair l'entitat. No obstant això, la bona fe i el treball conjunt dels socis van fer netejar ràpidament aquell accidental inici de legislatura, que ja estava prou esquitxat pels quantiosos deutes històrics amb Hisenda i amb Ports de Catalunya.

El mandat de Rogé ha tingut episodis força complicats però també grans èxits esportius, aconseguint els primers llocs als Campionats d'Espanya i de Catalunya de Patí a Vela i Patí a Vela Júnior. També ha aconseguit recuperar la vessant social del club, amb actes de germanor molt participats pels socis i sòcies. El 14 de desembre de 2007 Rogé va renunciar a la presidència per atendre els seus interessos professionals i familiars. Oriol Pascual, vicepresident de confiança de Rogé, s'ha fet càrrec de la presidència.

Junta d'en Jaume Rogé i Vilaseca
(23 de setembre de 2001)

President

Jaumé Rogé i Vilaseca

Vicepresidents

Agustí Sau, Carles Farrés

Secretari

Joan Rieradevall

Tresorer

Llorenç Estivill

Comodor

Armand Martínez

Vocals

Luís Izquierdo, Albert Mahiques, Manel Martí, Xavier Miret, Oriol Pascual, Anton Riera, Joan Sánchez, Christian Gobert, Elisenda Vives, Lluís Azemar

Renovació de la junta d'en Jaume Rogé i Vilaseca
(30 de novembre de 2002)

President

Jaumé Rogé i Vilaseca

Vicepresidents

Agustí Sau (amb funcions de tresorer), Carles Farrés, Lluís Azemar Secretari: Llorenç Estivill

Comodor

Armand Martínez (substituït el 18 de gener de 2003 per **Albert Mahiques** i aquest per **Luís Izquierdo** a principis de 2004)

Vocals

Luís Izquierdo, Albert Mahiques, Manel Martí, Xavier Miret, Oriol Pascual, Anton Riera, Christian Gobert, Elisenda Vives, Joan Rieradevall, Joan Sánchez (substituït el 14 de juny de 2003 per **Albert Oliver-Rodés i Sen**)

2ª junta d'en Jaume Rogé i Vilaseca
(8 d'octubre de 2005)

President

Jaumé Rogé Vilaseca

Vicepresidents

Albert Oliver-Rodés i Sen (dimiteix el 18 de març de 2006 per ocupar el càrrec de gerent del club), **Xavier Duran**

Secretari

Llorenç Estivill

Tresorer

Florenci Almunia

Comodor

Oriol Castellà

Vocals

Xavier Miret, Pepa Bartolomé, Oriol Pascual, Christian Gobert, Fernando Blasco Casares, Manel Martí, Anton Riera, Agustí Sau, Lluís Azemar, Jorge Prat, Luís Izquierdo, Carles Farrés, Joan Rieradevall

Renovació de la 2ª junta d'en Jaume Rogé i Vilaseca
(16 de desembre de 2006)

President

Jaumé Rogé i Vilaseca

Vicepresidents

Xavier Duran, Oriol Pascual

Secretari

Llorenç Estivill (passa a ser vocal i ocupa el càrrec **Florenci Almunia**)

Tresorer

Florenci Almunia (substituït per **Josep Tarafa** el 20 d'octubre de 2007)

Comodor

Oriol Castellà

Vocals

Xavier Miret, Pepa Bartolomé, Oriol Pascual, Christian Gobert, Fernando Blasco Casares, Manel Martí, Anton Riera, Agustí Sau, Lluís Azemar, Jorge Prat, Luís Izquierdo, Carles Farrés, Joan Rieradevall, Josep Tarafa i Carme Rami (incorporada a mitjans del 2007)

Capítol 4

PALMARÈS ESPORTIU

PALMARÈS
ESPORTIU

En aquests quaranta anys del Nàutic de Sitges, hi ha hagut desenes de regatistes. Els primers navegants, com ara Romeu, Mitjans, Harster, Cussó, Juvé, Carbonell, Gonzalez-Sen i Robert, tenien més il·lusions que no pas mitjans, però van aconseguir grans objectius. Avui en dia, Oriol Mahiques i Oriol Castellà representen la nova generació de campions sitgetans. A continuació, presentem un breu resum d’alguns d’aquests triomfs que, tant a nivell català, espanyol com europeu, han aconseguit els esportistes que han representat amb orgull els colors del club.

1970

Fernando González Ballesteros i Mercè Sen Samaranch, campions en classe *vaurien* del “Trofeo La Falconera” (organitzat pel Club Nàutic Garraf) i de la Copa *Vaurien*.

1972

Fernando González Ballesteros i Mercè Sen Samaranch, campions en classe *vaurien* del “Trofeo Imperial Tarraco” (organitzat per la Federació Catalana de Vela per a clubs del sud de Barcelona).

1979

Josep Maria Robert, campió del “Trofeo Imperial Tarraco” i del “Trofeu de Plata” (organitzat pel Club Nàutic de Castelldefels) de 1a categoria en classe Patí de Vela.

1980

Josep Maria Robert, campió de Catalunya i del “Trofeu ADIPAV” de 2a categoria en classe Patí de Vela, millor patró de classe de 2a categoria per l’ADIPAV (l’Associació Internacional de Patinares) i cinquè lloc al Campionat d’Espanya de Patí de Vela. Campió del “Trofeo Imperial Tarraco” i del “Trofeu de Plata” de 2a categoria en classe Patí de Vela.

1981

Jörg Hohner i José Castillo, tercer lloc a la “I Copa de España de *Tandemsurf*”.

1982

Josep Maria Robert, millor esportista de Sitges de l’any, millor patró de classe de 1a categoria per l’ADIPAV i cinquè lloc al Campionat d’Espanya de Patí de Vela. Sotscampió del “Trofeo Costa Dorada” de 1a categoria en classe Patí de Vela (organitzat pel Club Nàutic de Castelldefels). Campió del “Trofeu ADIPAV” de 1a categoria en classe Patí de Vela.

Xavier Roca, quart lloc al “Trofeo Costa Dorada” de 2a categoria en classe Patí de Vela.

1983

Úrsula Blatter, campiona en categoria femenina de les “Jornades Cinzano Nàutic” en classe TDV (*Windsurf*). Les jornades van ser organitzades conjuntament entre els clubs nàutics de Premià de Mar, El Masnou i Vilassar de Mar.

Josep Maria Robert, campió de la Setmana Catalana de Vela i de les “Jornades Cinzano Nàutic” de 1a categoria en classe Patí de Vela. Tercer lloc al Campionat de Catalunya de 1a categoria de classe Patí de Vela. Campió del “Trofeu ADIPAV” de 1a categoria en classe Patí de Vela.

Carles Molina “Júnior”, cinquè lloc al “Trofeu de Plata” de categoria C en classe *optimist*.

1984

Josep Maria Robert, campió del “Gran Premi de Catalunya de Patí de Vela” de 1a categoria (organitzat pel Club de Mar de Sitges). Tomás Testor, sotscampió del “Gran Premi de Catalunya de Patí de Vela” de 2a categoria.

Carles Molina “Júnior”, sotscampió del “Trofeo Leche El Castillo” en classe *optimist* (organitzat pel Club Nàutic de Coma-ruga).

Elisenda Vives, tercer lloc al “Trofeo Leche El Castillo” en classe *optimist*.

Xavier Roca, campió del “Trofeu de Plata” i del “Trofeo Costa Dorada” de 2a categoria en classe Patí de Vela. Sotscampió del “Trofeu de la Mercè” en classe Patí de Vela.

Juli Martínez, sotscampió del “Trofeu de Plata” i del “Trofeo Costa Dorada” de 2a categoria en classe Patí de Vela.

1985

Josep Maria Robert, sotscampió del “Trofeo Imperial Tarraco” de 1a categoria en classe Patí de Vela.

Angel Serrano, sotscampió del “Trofeo Imperial Tarraco” de 2a categoria en classe Patí de Vela.

Jorge Capo, tercer lloc al “Trofeo Imperial Tarraco” de 2a categoria en classe Patí de Vela.

1985

Josep Maria Robert, campió del “Trofeo Imperial Tarraco” de 1a categoria en classe Patí de Vela.

1988

Josep Maria Robert, campió del “Trofeo Costa Dorada” de 1a categoria en classe Patí de Vela.

Daniel Testor, sotscampió del “Trofeo Costa Dorada” de 1a categoria en classe Patí de Vela.

1989

Carmen Masó Blasco, campiona de Catalunya en classe 470. Lluís Romeu i Catalina Sandoica, sotscampions de Catalunya en categoria *Hobie Cat 16*.

Jordi Baijet i David Casademunt, tercer lloc al Campionat de Catalunya en categoria *Hobie Cat 16*.

1990

Jordi Baijet, campió de Catalunya en classe Catamarà.

1993

Alfred Tholen, campió de Catalunya en classe Catamarà.

1994

Elisenda Vives, campiona del “Trofeu ADIPAV” de 2a categoria en classe Patí de Vela.

Alfred Tholen, tercer lloc a la Setmana Catalana de Vela en fórmula B de classe Catamarà.

Tomás Testor, sotscampió de la Setmana Catalana de Vela en fórmula C de classe Catamarà.

Axel Hernández, tercer lloc a la Setmana Catalana de Vela i campió de Catalunya juvenil en fórmula C de classe Catamarà.

Josep Maria Robert, tercer lloc a la Setmana Catalana de Vela de 1a categoria en classe Patí de Vela.

Armand Martínez, quart lloc a la Setmana Catalana de Vela de 2a categoria en classe Patí de Vela.

Xavier Roca, campió del “Trofeu de Plata” de 1a categoria en classe Patí de Vela.

1995

Daniel Testor i Cristina Viniegra, sotscampions de Catalunya en classe AB de Catamarà.

Raimon Espinosa i M. Minguet, campions de Catalunya en classe C de Catamarà.

Francisco Tomás i Albert Gironès, sotscampions de Catalunya de classe C de Catamarà.

Jordi Baijet i Joan Marc Matas, tercer lloc al Campionat de Catalunya de classe C de Catamarà.

Xavier Roca, cinquè lloc a la Copa d’Espanya de Patí de Vela i sotscampió del “Trofeu Internacional Saló Nàutic” en classe Patí de Vela.

Lluís Gelongh i David Rogé campions Setmana Catalana de Vela, categoria Vaurien.

Antonio Fernández, Paco Tomás, Antonio Tomás i Albert Gironés, tercers a Trofeu de la Lluna plena de creuers.

1996

Albert Gironès i Christian Gobert, campions d’Europa en categoria *Hobie Cat 18* Fórmula.

“Termes la Garriga”, vaixell del Nàutic patronejat per Carmen Masó, sotscampió de la regata Menorca-Sant Joan “Trofeu Alfonso XIII”.

Xavier Roca, tercer lloc a la Setmana Catalana de Vela de 1a categoria en classe Patí de Vela.

Alfred Tholen i X. Martí, sotscampions de la Setmana Catalana de Vela en categoria *Hobie Cat 16*.

Daniel Testor i Albert Vidal sotscampions d’Europa en categoria *Hobie Cat 18* Fórmula.

Christian Gobert i Alberto Tutusaus sotscampions del Campionat de Catalunya de classe Catamarà.

1997

Albert Gironès i Blanca Benítez, campions del “I Open d’Espanya Ballantine’s de *Hobie Cat*” en categoria *Hobie Cat 18* Fórmula.

Mònica Minguet i Joan Muntaner, campions del “I Open d’Espanya Ballantine’s de *Hobie Cat*” en categoria *Hobie Cat 20* Miracle.

Mauro Bernardi, sotscampió del “I Open d’Espanya Ballantine’s de *Hobie Cat*” en categoria *Hobie Cat 18* Clàssic.

Daniel Testor i Albert Vidal, sotscampions del “I Open d’Espanya Ballantine’s de *Hobie Cat*” en categoria *Hobie Cat 18* Fórmula.

Ivan García i Anna García, campions del “I Open d’Espanya Ballantine’s de *Hobie Cat*” en categoria *Hobie Cat 16*.

Josep Maria Robert, campió de la Copa d’Espanya en classe Patí de Vela.

1998

Xavier Roca, sotscampió de la Copa d’Espanya en classe Patí de Vela.

Club Nàutic de Sitges, tercer lloc al Campionat de Catalunya de Clubs per equips en classe Patí de Vela.

Alfred Tholen, campió de Catalunya en classe Patí de Vela de 2a categoria.

Tomás Testor i Albert Gironés, sotscampions de Catalunya de classe Catamarà i Ivan Garcia i David Rogé tercers classificats al mateix Campionat.

Hugo Heusch campió de la Setmana Catalana de Vela, classe Catamarà i Christian Gobert i Alberto Tutusaus tercers classificats.

1999

Josep Maria Robert, campió del “Trofeu ADIPAV” en 1a categoria en classe Patí de Vela.

Toni Tomàs, sotscampió del “Trofeu ADIPAV” en 2a categoria en classe Patí de Vela i campió de Catalunya en classe Patí de Vela Júnior.

Xavier Roca, campió del “Trofeu de Plata” de 1a categoria en classe Patí de Vela.

Fernando Blasco Romeu, sotscampió de Catalunya en classe Patí de Vela Júnior.

Jordi Figuerola i Albert Gironés campions a la Setmana Catalana de Vela, classe Catamarà.

Hugo Heusch campió de Catalunya, classe Catamarà.

Christian Gobert i Adela Palou tercers al Campionat de Catalunya, classe Catamarà.

2000

Christian Gobert i Adela Palou, campions de Catalunya en fórmula C de Catamarà.

Ivan Garcia i David Rogé, tercer lloc al Campionat de Catalunya en fórmula C de Catamarà.

Club Nàutic de Sitges, campió de Catalunya de Clubs per equips en classe Patí de Vela.

Albert Mahiques, campió de la Setmana Catalana de Vela en classe Patí de Vela.

Fernando Blasco Romeu, campió de Catalunya en classe Patí de Vela Júnior.

Josep Maria Robert, campió del “Trofeo Imperial Tarraco” de 1a categoria en classe Patí de Vela.

Jose Burgos i Maria Lorenzo sotscampions de la Copa d’Espanya de Catamarà.

2001

Ivan Garcia i David Rogé, campions de Catalunya i tercer lloc al Campionat d’Espanya en categoria *Hobie Cat 16*.

Josep Maria Robert, tercer lloc al Campionat de Catalunya de 1a categoria en classe Patí de Vela.

Gonzalo de Torres subcampió de Catalunya de classe Catamarà i Albert Gironés i Daniel Rios tercers al mateix Campionat.

2002

Ivan Garcia i David Rogé, sotscampions d’Espanya i campions de la Copa d’Espanya en categoria *Hobie Cat 16*.

Luís Izquierdo, campió de Catalunya de 2a categoria en classe Patí de Vela, del “Trofeu Holland” i del “Gran Premi de Badalona de Patins de Vela”.

Xavier Gómez, tercer lloc al Campionat de Catalunya de 2a categoria en classe Patí de Vela.

Albert Gironés i Daniel Rios campions al Trofeu de Plata.

2003

Ivan Garcia i David Rogé, sotscampions de la Copa d’Espanya i tercer lloc al Campionat d’Espanya en categoria *Hobie Cat 16* de classe Catamarà.

Luís Izquierdo, campió del “Trofeu Holland” en classe Patí de Vela.

Josep Maria Robert, campió de Catalunya de 1a categoria en classe Patí de Vela.

Oriol Bou i Albert Jou, campions d’Espanya en categoria *Interserie* de classe Catamarà.

Ivan Garcia i David Rogé segons classificats Copa de Espanya de *Hobie Cat 16*.

Yannick Márquez, campió de Catalunya en classe Patí de Vela Júnior.

2004

Oriol Castellà, campió d’Espanya i de Catalunya de 1a categoria en classe Patí de Vela.

2005

Oriol Castellà, campió de Catalunya i de la Setmana Catalana de Vela de 1a categoria en classe Patí de Vela. Sotscampió de la Copa d’Europa de Patí de Vela i millor esportista sitgetà de l’any.

Oriol Mahiques, campió de la Setmana Catalana de Vela i sots-campió de Catalunya en classe Patí de Vela Júnior.

Escola de Vela del Club Nàutic de Sitges distingida com a millor escola de vela de Catalunya.

Albert Gironés, Julián Vinué, Bernd Wunderling i Albert Jou tercers classificats de la XII Lliga Catalana de Vela de Clubs.

2006

Oriol Mahiques, sotscampió d’Espanya i campió de Catalunya, de la Setmana Catalana de Vela, del “Trofeu Holland” i del “Trofeu de Plata” en classe Patí de Vela Júnior.

Víctor Aguiar, tercer lloc al Campionat d’Espanya i al Campionat de Catalunya en classe Patí de Vela Júnior.

Oriol Castellà, campió de Catalunya i de la Setmana Catalana de Vela de 1a categoria en classe Patí de Vela. Distínció d’esportista d’elit atorgada pel Consejo Superior de Deportes espanyol.

Xavier Roca, sotscampió d’Espanya i de la Setmana Catalana de Vela. Campió del “Trofeu Holland”, “Trofeu de Plata” de 1a categoria i “Trofeu de la Mercè” en classe Patí de Vela. Millor patró de classe de 1a categoria per l'ADIPAV. Sotscampió de la “International ADIVAP’s Cup” de 1a categoria.

Ivan Garcia i David Rogé, campions del “Trofeu de Plata” en classe Catamarà.

2007

Oriol Castellà, campió d’Espanya, de Catalunya i de la Setmana Catalana de Vela de 1a categoria en classe Patí de Vela. Sotscampió de la “International ADIVAP’s Cup” de 1a categoria. Tercer lloc a la Copa d’Europa de Patí de Vela.

Oriol Mahiques, campió d’Espanya, de Catalunya, de la Setmana Catalana de Vela i de la “International ADIVAP’s Cup” en classe Patí de Vela Júnior.

Víctor Aguiar, sotscampió de Catalunya, de la Setmana Catalana de Vela i de la “International ADIVAP’s Cup” en classe Patí de Vela Júnior.

Max Brik, tercer lloc a la “International ADIVAP’s Cup” en classe Patí de Vela Júnior.

Xavier Roca, millor patró de classe de 1a categoria per l'ADIPAV, campió de la “International ADIVAP’s Cup” de 1a categoria i tercer lloc al Campionat d’Espanya en classe Patí de Vela. Sotscampió de la Copa d’Europa de Patí de Vela. Campió del “Trofeu de Plata” de 1a categoria i del “Trofeu de la Mercè”.

Berni Wunderling, sotscampió de Catalunya de 2a categoria i campió de la “International ADIVAP’s Cup” de 2a categoria en classe Patí de Vela.

Club Nàutic de Sitges, primer classificat en el rànquing de clubs catalans.

Josep Mª Robert, la veu de l'experiència

Parlar d'en Josep Mª Robert Butí (Barcelona, 3 de juny de 1958) és explicar la trajectòria d'un dels esportistes més guardonats en la seva classe. Quan va arribar l'any 1974 amb el seu pare, Vicenç Robert Pascual, a la punta de la Fragata, no més hi havia dos patins: el de l'entranyable Ángel Serrano “el manyo” (també anomenat carinyosament el “pirata del nàutic”, al no estar abonat als serveis del club), i el del soci Jordi Nadal. Robert continuava la tradició familiar que havia començat el seu pare feia més de seixanta anys. L'any 1942 en Vicenç havia participat en una de les regates més importants de la història patinaire celebrada a Vilanova que definiria com seria el monotip de classe i on els clubs barcelonins competirien amb el Natació de Badalona per la supremacia en aquesta modalitat de vela lleugera. Trenta-tres anys després, Josep Mª Robert arribava al Nàutic per desenvolupar el seu talent de navegant. En les primeres regates del club a finals dels anys setanta, va demostrar la seva habilitat com a navegant en una classe sense orsa i amb unes embarcacions de grans dimensions..

Robert, amb el seu amic Xavier Jou, va integrar-se a les juntes d'en Pere Harster (1976-1977) i d'Eduard Rodrigo (1977-1994) per a promocionar la nàutica a Sitges. Tots els estius des del 1976 fins el 1981 (any en que van haver de treballar i fer el servei militar), van portar els cursets de vela que iniciarien molts nens i nenes del poble en el món de la vela. Van comptar amb l'ajuda de Carles Bellmonte i el germà d'en Josep M^a, Vicenç, treballant com a monitors. Molts socis patinaires dels vuitanta van aprendre a navegar gràcies als germans Robert, a Xavier Jou o Carles Bellmonte.

A més de la seva faceta educativa, Robert va convertir-se en una figura reconeguda a nivell local, nacional i internacional. A més d'aconseguir molts premis i trofeus guanyats, que ja formen part del palmarès del club, també va actuar com a jutge internacional als Jocs Olímpics d'Atlanta (EE.UU.) celebrats el 1996. Aquell mateix any va ser nomenat “Jutge de l'Any” per la Federació Catalana de Vela. El 1992 va ser president del Jurat Internacional de la “Finn Gold Cup”. Després d'una vida plena d'èxits, amb una última victòria al Campionat de Catalunya del 2003, actualment Robert es pren les coses amb calma i ha passat el relleu al jovent del Nàutic.

Xavier Roca, una maduresa plena d'èxits

Un dels regatistes de la casa que coneix el club com si fos seu és en Xavier Roca i Vilalta (Barcelona, 19 de gener de 1967). Roca va arribar a l'entitat com tants altres nens i nenes de la generació dels setanta. Fill del veterà soci Josep Maria Roca Martí, pescador i gran patrocinador de les regates socials, Xavier Roca ja corria pel Nàutic quan a la platja de la Fragata hi havia encara la draga i la zona del club era un petit port. En aquells anys, les embarcacions varaven a l'espigó i s'organitzaven cursets de forma amateur. Era l'època que en Josep Maria Robert, juntament amb altres socis, portava la iniciativa del club. El propi Robert va fer de professor de Roca al 1980. El bon ambient i la poca tecnificació de l'ensenyament de la vela convertia aquells dies d'estiu en “una experiència molt divertida”, segons recorda Roca. Després va començar a competir a l'ombra de Robert, que dominava la vela en aquells anys. La seva implicació al club el va portar a convertir-se en comodor l'any 1985, amb la junta d'Eduard Rodrigo, i en monitor de vela lleugera i *windsurf* des de mitjans dels vuitanta fins l'arribada d'Alfred Tholen. La sana rivalitat que va existir entre Robert i Roca als vuitanta i noranta ha estat substituïda per l'actual lluita entre Oriol Castellà i el mateix Xavier Roca, que s'ha convertit en el millor patró de classe de 1a categoria del 2007 segons l'ADIPAV, l'Associació Internacional de Patinaires, i sotscampió de la Copa d'Europa de Patí de Vela, entre molts d'altres premis aconseguits per aquest regatista que està en actiu des de fa més de vint-i-cinc anys.

Oriol Castellà, campió per naturalesa

L'actual campió de campions del 2007 (guanyador de la Setmana Catalana de Vela i dels Campionats d'Espanya i de Catalunya de classe Patí de Vela) va iniciar-se en el món nàutic amb un *optimist* a la badia de Palamós, on estiujava amb la seva família. Oriol Castellà i Ferreón (Barcelona, 28 de març de 1974) va passar-se al patí júnior només per divertir-se, sense cap ambició, però va guanyar el Campionat de Catalunya de la classe Patí de Vela Júnior de 1989. Anaven passant els anys i va arribar un moment en què es va plantejar continuar navegant a nivell professional. Als divuit anys, va començar a competir amb patí sènior a bord de l'“Uri”, al Club Natació Barcelona, on començava a destacar com un dels valors més prometedors del patí català. Això es va confirmar quan va guanyar, amb només vint anys, el seu primer Campionat d'Espanya de 1a categoria en classe Patí de Vela. El seu palmarès es prou rellevant: cinc campionats d'Espanya (1995, 1996, 1998, 2004 i 2007) i quatre campionats de Catalunya consecutius (2004, 2005, 2006 i 2007), a més de cinc Setmanes Catalanes de Vela, entre d'altres trofeus aconseguits.

L'any 2001 va entrar al Club Nàutic de Sitges gràcies a la seva bona relació amb regatistes sitgetans de primera fila com Josep Maria Robert i Armand Martínez. Castellà va escollir aquest club pel seu “*esperit jove*” i per l’“*aposta pel patí júnior i l'escola de vela*”, segons afirma ell mateix. Recorda les dificultats que tenia a Palamós, quan era un nen, perquè quinze nens i nenes havien de compartir cinc patins júnior per poder practicar la vela lleugera. El seu sòlid compromís amb el club el va portar a acceptar el càrrec de comodor quan Albert Mahiques va morir el juny de 2004.

Oriol Mahiques, l'orgull del seu pare

Oriol Mahiques Bartolomé (Barcelona, 14 de febrer de 1994) és la quarta generació de navegants de la família. El seu besavi ja travessava el mar a bord de vaixells mercants que feien la ruta comercial entre Alacant i l'illa de Cuba. La tradició marinera va continuar amb ell i la seva germana Berta, animats pels seus propis pares, Albert Mahiques (Barcelona, 17 d'agost de 1964 – Sitges, 22 de juny de 2004) i Pepa Bartolomé, que havien navegat durant molts anys en creuer i que havien guanyat diverses regates, entre elles un campionat de Catalunya de creuers. En tenir fills, l'Albert i la Pepa van buscar una manera de conciliar la seva passió per aquest esport amb les seves obligacions com a pares. Van trobar el Club Nàutic de Sitges, i l'Albert va començar a navegar a bord del seu patí “Alf”, un nom que anys després el seu fill Oriol posaria al seu patí júnior. El caràcter conciliador i col·laborador d'Albert Mahiques va resultar idoni a l'hora d'ocupar el càrrec de comodor que havia deixat l'Armand Martínez el 2002. Malauradament, l'any 2004, dos anys després d'entrar a la Junta directiva de Jaume Rogé, Albert Mahiques va morir. Amb el record present del seu pare i el recolzament de la seva mare, l'Oriol (que havia començat a navegar amb només vuit mesos a bord del creuer familiar en una regata fins Mallorca) va situar-se a l'elit de la nàutica catalana. Amb només set anys, va iniciar-se en patí júnior i quatre anys després va aconseguir el seu primer gran triomf esportiu: campió de la Setmana Catalana de Vela de la classe Patí de Vela Júnior. Des del 2005, els èxits s'han anat succeint amb una rapidesa gairebé impròpia de la seva edat. Amb un caràcter semblant al del seu pare, l'Oriol Mahiques ja ha arribat molt lluny en la competició. La continuïtat de la passió pel mar dels Mahiques està assegurada amb l'Oriol i la seva germana Berta, sempre sota la atenta mirada de la Pepa, que està convençuda que la “*bondat de la vela ajuda els nens i nenes de la vila a formar-se com a persones*”.

Agraïments

Ajuntament de Sitges

L'Eco de Sitges

Arxiu Històric de Sitges i Biblioteca Santiago Rusiñol de Sitges

Antoni Corella i Genís Muntané, fundadors del Club Nàutic de Sitges (CNS)

Toni Juhé, primer treballador i contramestre del CNS

Angel Miguelsanz Arnalot, soci fundador del CNS

Pere Baret i Pere Harster, expresidents del CNS

Rosa Muntané, vídua de Manel Carbonell

Josep Comes i Francesc Mitjans, membres de les juntes Baret, Carbonell i Rodrigo

Maria Rosa Guarro, vídua d'Eduard Rodrigo

Josep Maria Robert i Xavier Jou i Mirabent, exmonitors del CNS

Carles Bellmonte i Francisco Osete Latiegui, membres de les juntes Rodrigo

Valérie Ann Rome, vídua de Gerardo Carrera

Elisenda Vives, Marcus Llop i Christian Gobert, exmonitors del CNS

Carles Molina "Sènior", exresponsable de l'Escola de Vela dels anys 80 del CNS

Jordi Baijet i Vidal, alcalde de Sitges

Alfred Tholen, exdirector de l'Escola de Vela del CNS

Xavier Carbonell, membre de les juntes Rodrigo i Matas Arnalot

Joan Anton Matas Arnalot, expresident del CNS

Jaime Zaragoza, cap de Salvament Marítim de Barcelona

Ferran Hernández, exvicepresident del CNS

Lluís Serra, director de l'Escola de Vela del CNS

Jaume Rogé i Vilaseca, president del CNS

Xavier Roca i Oriol Castellà, regatistes del CNS

Família Mahiques

Agustí Sau i Lluís Azemar, exvicepresidents de les juntes Rogé

Xavier Durán, exvicepresident de les juntes Rogé

Família d'en Josep Farran

Albert Oliver-Rodés i Sen exvicepresident de la junta Rogé i Gerent del Club

Albert Gironés i Antón Rafecas, socis

Edició: **Club Nàutic de Sitges** / Textos: **Sergi Osete**

Coordinació i producció: **Boxcom** / Disseny i maquetació: **Espai Gràfic, Igualada**

Impressió: **Unigràfic, sl** / Dipòsit Legat: **B-45813-2008**

Els drets de textos i les imatges són dels seus autors. Prohibida la reproducció total o parcial d'aquesta publicació sense autorització expressa del Club Nàutic de Sitges o els seus autors.

Ajuntament de Sitges

Club Nàutic
de Sitges

Club Nàutic de Sitges
Espigó de Llevant s/n
Apartat de Correus 76, 08870 Sitges
Tel. 93 743 20 57 / Fax 93 743 20 08
Correu electrònic: cns@nauticsitges.com
www.nauticsitges.com